RETTENS DOM (Anden Udvidede Afdeling)

12. september 2007 *

I sag T-25/04,

González y Díez, SA, Villabona-Llanera, Asturien (Spanien), ved avocats J. Díez-Hochleitner og A. Martínez Sánchez,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, først ved J. Buendía Sierra, som befuldmægtiget, derefter ved C. Urraca Caviedes, som befuldmægtiget, bistået af avocat Buendía Sierra,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af artikel 1, 3 og 4 i Kommissionens beslutning 2004/340/EF af 5. november 2003 om støtte til virksomheden González y Díez SA til dækning af ekstraordinære udgifter (støtte vedrørende 2001 og uberettiget anvendelse af støtten vedrørende 1998 og 2000) og om ændring af beslutning nr. 2002/827/EKSF (EUT 2004 L 119, s. 26),

har

* Processprog: spansk.

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET
I FØRSTE INSTANS (Anden Udvidede Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J. Pirrung, samt dommerne A.W.H. Meij, N.J. Forwood, I. Pelikánová og S. Papasavvas,

justitssekretær: ekspeditionssekretær K. Andová,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 31. januar 2007,

afsagt følgende

Dom

Retsforskrifter

1 Artikel 5, stk. 1, i Kommissionens beslutning nr. 3632/93/EKSF af 28. december 1993 om fællesskabsordningen for statsstøtte til kulindustrien (EFT L 329, s. 12) er affattet som følger:

»Støtte til dækning af exceptionelle udgifter

1. Statsstøtte til virksomheder til dækning af omkostninger, der skyldes modernisering, rationalisering og strukturomlægning inden for kulindustrien, og som ikke

har tilknytning til den løbende produktion (gamle forpligtelser), kan betragtes som forenelig med det fælles marked, hvis støtten ikke overstiger disse omkostninger. Denne støtte kan dække:

— udgifter, som kun påhviler virksomheder, der er i gang med eller har foretaget en strukturomlægning

— udgifter, der påhviler flere virksomheder.

De udgiftskategorier, der skyldes modernisering, rationalisering og strukturomlægning inden for kulindustrien, er defineret i bilaget til denne beslutning.«

2 Bilaget til beslutning nr. 3632/93 med overskriften »Definition af de udgifter, der er omhandlet i artikel 5, stk. 1«, bestemmer navnlig:

»I. Udgifter, som kun påhviler virksomheder, der foretager eller har foretaget strukturomlægninger eller rationaliseringer

Dvs. udelukkende:

[…]

c) ydelse af pension og godtgørelser, ud over de lovbestemte pensionsordninger, til arbejdstagere, der har mistet deres arbejde som følge af strukturomlægninger og rationaliseringer, samt til personer, som var berettigede til disse ydelser inden strukturomlægningerne

[…]

e) resterende skattemæssige, juridiske eller administrative forpligtelser

f) ekstra sikkerhedsarbejder under jorden som følge af strukturomlægninger

g) terrænskader, der skyldes mineanlæg, der tidligere har været i drift

h) resterende forpligtelser i form af bidrag til organer, der har til opgave at sørge for vandforsyning og spildevandsbortledning

i) øvrige resterende forpligtelser i forbindelse med vandforsyning og spildevandsbortledning

[…]

k) ekstraordinære forringelser af aktiver, i det omfang de skyldes strukturomlægning af industrien (uden hensyn til nyvurderinger efter den 1.1.1986, der overstiger inflationstakten)

l) udgifter i forbindelse med sikring af den fortsatte adgang til stenkulsreserverne efter ophøret med udvindingen

[…]«

3 Artikel 12 i beslutning nr. 3632/93 bestemmer, at den trådte i kraft den 1. januar 1994 og udløb den 23. juli 2002.

4 Artikel 7 i Rådets forordning (EF) nr. 1407/2002 af 23. juli 2002 om statsstøtte til kulindustrien (EFT L 205, s. 1) er affattet som følger:

»Støtte til dækning af ekstraordinære omkostninger

1. Statsstøtte, der ydes til virksomheder, som udøver eller har udøvet en kulproduktionsrelateret aktivitet, til dækning af omkostninger, som skyldes rationalisering og omstrukturering af kulindustrien, og som ikke berører produktionsomkostningerne

(gamle forpligtelser), kan betragtes som forenelig med fællesmarkedet, hvis det udbetalte beløb ikke overstiger sådanne omkostninger. En sådan støtte kan dække:

a) omkostninger, som kun påhviler virksomheder, der foretager eller har foretaget en omstrukturering, bl.a. omkostninger forbundet med miljømæssig rehabilitering af gamle kulminer

b) omkostninger, som påhviler flere virksomheder.

2. De kategorier af omkostninger, som er en følge af rationalisering og omstrukturering af kulindustrien, er defineret i bilaget.«

5 Bilaget til forordning nr. 1407/2002 med overskriften »Definition af de udgifter, der er omhandlet i artikel 7«, bestemmer navnlig:

»1. Udgifter og hensættelser, som kun påhviler virksomheder, der foretager eller har foretaget en omstrukturering eller rationalisering

Dvs. udelukkende:

[…]

c) pension og godtgørelser, ud over de lovbestemte pensionsordninger, til arbejdstagere, der har mistet deres arbejde som følge af omstrukturering og rationalisering, samt til personer, som var berettigede til disse ydelser inden omstruktureringen

[…]

f) resterende udgiftsforpligtelser som følge af skattemæssige, juridiske eller administrative bestemmelser

g) ekstra sikkerhedsarbejder under jorden som følge af lukning af produktionsanlæg

h) terrænskader, der skyldes lukning af produktionsanlæg som led i en omstrukturering

i) udgifter i forbindelse med rehabilitering af gamle kulminer, navnlig:

— resterende udgifter som følge af bidrag til organer, der har til opgave at sørge for vandforsyning og bortledning af spildevand

— andre resterende udgifter til vandforsyning og bortledning af spildevand

[…]

k) ekstraordinære forringelser af aktiver som følge af lukning af produktionsanlæg (uden hensyn til nyvurderinger efter den 1.1.1994, der overstiger inflationstakten).

[…]«

6 I henhold til artikel 14, stk. 1, andet afsnit, i forordning nr. 1407/2002 finder den anvendelse fra den 24. juli 2002.

7 Ved Kommissionens meddelelse 2002/C 152/03 om visse aspekter ved behandlingen af konkurrencesager efter EKSF-traktatens udløb (EFT 2002 C 152, s. 5) fastsattes de foranstaltninger, som Kommissionen ville træffe efter udløbet af EKSF-traktaten, navnlig vedrørende behandlingen af sager om statsstøtte til fordel for kulindustrien.

Sagens baggrund

8 Sagsøgeren er en minevirksomhed i regionen Asturien. Virksomheden omfatter brydning i åbent brud i sektoren »Buseiro« og to brydninger under jorden i sektoren »Sorriba«, hvoraf den ene befandt sig i undersektoren »La Prohida« og den anden i undersektoren »Tres Hermanos«.

9 Kommissionen har ved beslutning 98/637/EKSF af 3. juni 1998 (EFT L 303, s. 57) og ved beslutning 2001/162/EKSF af 13. december 2000 (EFT 2001 L 58, s. 24) om Spaniens støtte til kulindustrien i henholdsvis 1998 og 2000 tilladt Kongeriget Spanien at yde en støtte til dækning af ekstraordinære udgifter i henhold til artikel 5 i beslutning nr. 3632/93 for at dække de tekniske omkostninger ved lukning af mineanlæg i forbindelse med moderniserings-, rationaliserings-, strukturomlægnings- og aktivitetsindskrænkningsforanstaltninger i den spanske kulindustri.

10 De spanske myndigheder har for årene 1998 og 2000 udbetalt henholdsvis 651 908 560 spanske pesetas (ESP) (dvs. 3 918 049,35 EUR) og 463 592 384 ESP (dvs. 2 786 246,34 EUR) til sagsøgeren til dækning af de tekniske omkostninger ved nedsættelse af den årlige produktionskapacitet med fra 48 000 tons i 1998 til 38 000 tons i 2000. Denne nedsættelse af produktionskapaciteten skulle i 1998 udelukkende ske i det åbne brud Buseiro, og i 2000 skulle produktionskapaciteten i den underjordiske mine Sorriba (undersektor La Prohida) nedsættes til 26 000 tons, mens den i det åbne brud Buseiro skulle nedsættes til 12 000 tons.

11 Den 23. juli 1998 overtog selskabet Mina la Camocha 100% af sagsøgerens kapital. Efter at der i pressen i juni 1999 fremkom oplysninger, der kunne give anledning til at tro, at den støtte, som sagsøgeren havde modtaget i 1998, oversteg omkostningerne ved den formodede nedsættelse af produktionskapacitet, da støtten var blevet bogført som indtægter fra minebrydning og var blevet overført til moderselskabet, besluttede Kommissionen at undersøge tildelingen til sagsøgeren af støtte til dækning af ekstraordinære udgifter, og den anmodede ved skrivelse af 25. oktober 1999 Kongeriget Spanien om at forelægge den oplysninger herom. Ved senere skrivelser udvidede Kommissionen sine anmodninger om oplysninger til støtten tildelt i 2000 og 2001. I en skriftveksling, som varede indtil april 2002, indsendte de spanske myndigheder de oplysninger, der var anmodet om.

12 Kongeriget Spanien anmeldte ved skrivelse af 21. november 2000, suppleret ved skrivelser af 19. og 21. marts 2001, over for Kommissionen den støtte, som det ville tildele kulindustrien i løbet af regnskabsåret 2001. Denne støtte omfattede bl.a. 393 971 600 ESP (2 367 817 EUR) til dækning af sagsøgerens omkostninger i forbindelse med den reduktion af den årlige produktionskapacitet til 34 000 tons, der i 2001 skulle ske i undersektoren La Prohida.

13 Kommissionen bemyndigede ved beslutning 2002/241/EKSF af 11. december 2001 om Spaniens støtte til kulindustrien i 2001 (EFT 2002 L 82, s. 11) Kongeriget Spanien til at yde støtte til dækning af de tekniske omkostninger ved lukning af mineanlæg i forbindelse med moderniserings-, rationaliserings-, strukturomlægnings- og aktivitetsindskrænkningsforanstaltninger i den spanske kulindustri, dog med undtagelse af støtten til sagsøgeren, som Kommissionen erklærede, at den ville tage stilling til på et senere tidspunkt. Hvad angår denne støtte ville Kommissionen først analysere de oplysninger, som de spanske myndigheder skulle afgive vedrørende støtten til sagsøgeren i 1998 og 2000.

14 Kongeriget Spanien oplyste ved skrivelse af 13. maj 2002 Kommissionen om, at det for at foregribe Kommissionens beslutning herom havde tildelt sagsøgeren 338 322 896 ESP (2 303 817 EUR) for 2001, hvilket var lavere end det anmeldte beløb.

15 Kommissionen erklærede ved beslutning 2002/827/EKSF af 2. juli 2002 om Spaniens støtte til virksomheden González y Díez SA i 1998, 2000 og 2001 (EFT L 296, s. 80), at den støtte på 5 113 245,96 EUR (850 772 542 ESP), som var ydet til sagsøgeren til dækning af ekstraordinære udgifter til strukturomlægning for årene 1998, 2000 og 2001, var uforenelig med fællesmarkedet. Beløbet svarede til den støtte på i alt 2 745 428,96 EUR (456 800 943 ESP), der var udbetalt i 1998 og 2000, samt støtten

på 2 367 817 EUR (393 971 600 ESP), som Kongeriget Spanien havde anmeldt til Kommissionen for 2001.

16 Sagsøgeren indgav den 17. september 2002 et søgsmål til annullation af artikel 1, 2 og 5 i beslutning 2002/827. Dette søgsmål blev i Rettens Justitskontor registreret som sag T-291/02.

17 På grund af visse argumenter, der er blevet fremsat under dette søgsmål, har Kommissionen udtrykt tvivl om visse forhold i den sagsbehandling, der førte til vedtagelsen af beslutning 2002/827. Kommissionen har således besluttet at genoptage den formelle undersøgelsesprocedure for at trække artikel 1, 2 og 5 i beslutning 2002/827 tilbage og erstatte denne med en ny beslutning. Kommissionen har ved skrivelse af 19. februar 2003 meddelt Kongeriget Spanien sin beslutning om at indlede proceduren i henhold til artikel 88, stk. 2, EF. Den 10. april 2003 blev der i henhold til denne bestemmelse i *Den Europæiske Unions Tidende* offentliggjort en opfordring til at fremkomme med bemærkninger (EUT C 87, s. 17).

18 Den 5. november 2003 vedtog Kommissionen beslutning 2004/340/EF om støtte til virksomheden González y Díez SA til dækning af ekstraordinære udgifter (støtte vedrørende 2001 og uberettiget anvendelse af støtten vedrørende 1998 og 2000) og om ændring af beslutning 2002/827 (EUT 2004 L 119, s. 26) (herefter »den anfægtede beslutning«). Den anfægtede beslutning blev meddelt Kongeriget Spanien den 6. november 2003 under nr. K(2003) 3910 og blev offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* den 23. april 2004.

19 I den anfægtede beslutnings artikel 1 bestemmes, at den statsstøtte på 3 131 726,47 EUR, som Spanien i henhold til artikel 5 i beslutning nr. 3632/93 har ydet til sagsøgeren til dækning af ekstraordinære udgifter til strukturomlægning for årene 1998 og

2000, udgør en uberettiget anvendelse af beslutning 98/637 og beslutning 2001/162 og ikke er forenelig med fællesmarkedet.

20 I den anfægtede beslutnings artikel 2 erklæres det, at den statsstøtte på 2 249 759,37 EUR (374 328 463 ESP), som Spanien har ydet til sagsøgeren til dækning for 2001 af ekstraordinære udgifter til gennemførte lukninger i perioden 1998-2001, er forenelig med artikel 7 i forordning nr. 1407/2002.

21 I den anfægtede beslutnings artikel 3, litra a), bestemmes, at støtten på 602 146,29 EUR (100 188 713 ESP) ydet for 2001 til investeringer i mineinfrastruktur til brydning i undersektoren »Tres Hermanos« er uforenelig med artikel 7 i forordning nr. 1407/2002. I den anfægtede beslutnings artikel 3, litra b), tilføjes det, at støtten på 601 012,10 EUR (100 000 000 ESP) ydet for 2001 til hensættelser til dækning af fremtidige omkostninger i forbindelse med lukningen af undersektoren »La Prohida« og den delvise lukning af sektoren Buseiro i perioden 1998-2001 ligeledes er uforenelig med samme bestemmelse.

22 I den anfægtede beslutnings artikel 4, stk. 1, litra a), pålægges Kongeriget Spanien at tilbagesøge den støtte hos sagsøgeren, der er ydet for 1998 og 2000 og omhandlet i denne beslutnings artikel 1. I henhold til den anfægtede beslutnings artikel 4, stk. 1, litra b), skal der hos sagsøgeren tilbagesøges et beløb på 54 057,63 EUR (8 994 433 ESP), som ulovligt er udbetalt for 2001 inden Kommissionens godkendelse, og som udgør en ikke-godkendt overskridelse af den godkendte støtte efter den anfægtede beslutnings artikel 2, samt eventuelle andre beløb, der er udbetalt ulovligt under samme omstændigheder.

23 I den anfægtede beslutnings artikel 6 bestemmes det, at artikel 1, 2 og 5 i beslutning 2002/827 udgår.

24 Efter Kommissionens begæring om, at der ikke træffes afgørelse i sagen, har Retten afsluttet sag T-291/02 ved kendelse af 2. september 2004, González y Díez mod Kommissionen (ikke trykt i Samling af Afgørelser).

Retsforhandlinger

25 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 22. januar 2004 har sagsøgeren anlagt nærværende sag.

26 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Anden Udvidede Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling, og den har som led i foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse, jf. artikel 64 i Rettens procesreglement, skriftligt stillet parterne spørgsmål, som de har besvaret inden for den fastsatte frist.

27 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret de af Retten stillede spørgsmål under retsmødet den 31. januar 2007.

28 Sagsøgeren har under retsmødet forelagt et dokument med en skematisk fremstilling af sektoren Sorriba. Efter høring af parterne er dette dokument ved beslutning fra formanden for Anden Udvidede Afdeling blevet tilført sagsakterne.

29 Kommissionen har fået tilladelse til at indgive et dokument af 17. september 2002 til Rettens Justitskontor med titlen »Anexo al informe pericial sobre la ayuda a la reducción de actividad de la empresa Gonzáles y Díez, SA« (bilag til den sagkyndige vurdering om støtte til indskrænkning i virksomheden Gonzáles y Díez SA's aktiviteter). Sagsøgeren har fået lejlighed til at fremsætte sine bemærkninger til nævnte dokument, hvilket selskabet har gjort inden for den fastsatte frist. Retten har efter at have hørt parterne besluttet at tilføre dokumentet til sagsakterne.

30 Den mundtlige forhandling blev afsluttet ved en beslutning af formanden for Rettens Anden Udvidede Afdeling den 9. marts 2006.

Parternes påstande

31 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Artikel 1, 3 og 4 i den anfægtede beslutning annulleres.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

32 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

33 Sagsøgeren har gjort fire anbringende gældende, henholdsvis at Kommissionen manglede beføjelser til at vedtage den anfægtede beslutnings artikel 1, 3 og 4, at Kommissionen har tilsidesat væsentlige formforskrifter i den procedure, der blev fulgt ved ophævelsen af artikel 1, 2 og 5 i beslutning 2002/827 og ved vedtagelsen af den anfægtede beslutning, at Kommissionen har tilsidesat princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og væsentlige formforskrifter og gjort sig skyldig i et åbenbart urigtigt skøn.

Det første anbringende: Kommissionen manglede beføjelse til at vedtage den anfægtede beslutnings artikel 1, 3 og 4

Parternes argumenter

34 Sagasøgeren har gjort gældende, at Kommissionen hverken i henhold til EKSF-traktaten eller EF-traktaten er tillagt kompetence til at træffe en beslutning om at iværksætte en ophævelsesprocedure eller til at vedtage den anfægtede beslutning.

35 Hvad angår EKSF-traktaten har sagsøgeren gjort gældende, at denne ikke kan udgøre et retligt grundlag efter dens udløb den 23. juli 2002 (generaladvokat Albers forslag til afgørelse som led i Domstolens dom af 2.10.2003, forenede sager C-172/01 P, C-175/01 P, C-176/01 P og C-180/01 P, International Power m.fl. mod NALOO, Sml. I, s. 11421, på s. 11425, punkt 48).

36 Hvad angår EF-traktaten har sagsøgeren gjort gældende, at denne i henhold til artikel 305, stk. 1, EF ikke giver Kommissionen et retligt grundlag for at tage stilling til støtte ydet for 1998, 2000 og 2001.

37 Bestemmelserne i EF-traktaten, som finder anvendelse på varer, der er omfattet af EKSF-traktatens anvendelsesområde, kan nemlig ikke finde anvendelse med tilbagevirkende kraft på tilfælde, der lå før denne traktat udløb. Sagsøgeren har gjort gældende, at det ved retsforskrifters ikrafttræden er i strid med retssikkerhedsprincippet at anvende disse på tilfælde, der ligger forud for ikrafttrædelsestidspunktet (Domstolens dom af 11.7.1991, sag C-368/89, Crispoltoni, Sml. I, s. 3695, præmis 17, af 15.7.1993, sag C-34/92, GruSa Fleisch, Sml. I, s. 4147, præmis 22, samt generaladvokat Légers forslag til afgørelse som led i Domstolens dom af 7.5.1997, sag C-223/95, Moksel, Sml. I, s. 2379, på s. 2381, punkt 40-42). Til støtte for denne antagelse har sagsøgeren ligeledes henvist til artikel 28 i Wienerkonventionen af 23. maj 1969 om traktatretten (*United Nations Treaty series,* bind 788, s. 354), hvori princippet om forbud mod traktater med tilbagevirkende kraft er fastslået. Det er sagsøgerens opfattelse, at medlemsstaterne, såfremt de ville have ladet EF-traktaten gælde for kulindustrien for tilfælde før 24. juli 2002, ville have bestemt dette udtrykkeligt.

38 Kommissionen kan således ikke i henhold til artikel 88, stk. 2, EF og dennes gennemførelsesbestemmelser ophæve eller ændre støtte til kulindustrien, der var tilladt i henhold til EKSF-traktaten, eller for hvilken der ikke er truffet en afgørelse, mens denne traktat stadig gjaldt.

39 Endvidere bestemmes det i artikel 14, stk. 1, i forordning nr. 1407/2002, at denne forordning finder anvendelse fra den 24. juli 2002, hvilket bekræfter, at EF-traktaten ikke gælder med tilbagevirkende kraft. Sagsøgeren har ligeledes anført, at det følger af denne forordnings materielle indhold, at fællesskabslovgiver kun har villet lovgive for fremtiden, eftersom ingen af forordningens bestemmelser regulerer støtte til kulindustrien, der var tildelt før dens ikrafttrædelse.

40 Sagsøgeren har anført, at hverken medlemsstaterne eller fællesskabslovgiver under alle omstændigheder kan se bort princippet om forbud mod tilbagevirkende kraft af retsforskrifter, der begrænser individuelle rettigheder, eftersom dette princip er fastslået i medlemsstaternes forfatninger.

41 Sagsøgeren har tilføjet, at Kommissionen vidste, at EF-traktatens bestemmelser ikke fandt anvendelse på støtte til kulindustrien i en periode, der lå før EKSF-traktatens udløb. Dette følger af punkt 25 i meddelelsen optrykt i EFT 2002 C 152, s. 5, samt af den omstændighed, at Kommissionen i denne meddelelses punkt 46 har angivet, at den fandt det nødvendigt at afslutte procedurerne om statsstøtte til kulindustrien, før EKSF-traktaten udløb.

42 Sagsøgeren har understreget, at selskabet ikke ønsker at gøre gældende, at der foreligger et retligt tomrum efter EKSF-traktatens udløb. Sagsøgeren har udelukkende påberåbt sig, at Kommissionen med henblik på at ophæve artikel 1, 2 og 5 i beslutning 2002/827 skulle have anvendt de beføjelser, den er tildelt i henhold til EKSF-traktaten.

43 Sagsøgeren har i forhold til den procedure, som skal følges ved efterprøvelsen af gennemførelsen af de forpligtelser, der følger af EKSF-traktaten, anført, at artikel 226 EF kan finde anvendelse for så vidt angår den støtte, som sagsøgeren blev tildelt for 1998, 2000 og 2001.

44 Sagsøgeren har bestridt, at artikel 3 EU skulle være relevant i forhold til spørgsmålet om Kommissionens beføjelser, og har anført, at denne bestemmelse ikke er en del af den fællesskabsretlige ordning om kompetencetildeling. Sagsøgeren har ligeledes bestridt, at princippet, fremhævet af Kommissionen, om, at en ny retsforskrift, når der

ikke foreligger overgangsbestemmelser, finder anvendelse på fremtidige virkninger af en situation opstået, mens en tidligere retsforskrift var gyldig, skulle være relevant. Sagsøgeren har understreget, at selskabet nemlig udelukkende er imod EF-traktatens anvendelse med tilbagevirkende kraft på et tidligere og ikke et fremtidigt tilfælde, der er opstået, mens en ophævet retsforskrift var gyldig. Endelig har sagsøgeren bestridt, at der kan sondres mellem materielle bestemmelser og procesbestemmelser.

45 Kommissionen har først gjort gældende, at spørgsmålet, om den havde beføjelser til at træffe den anfægtede beslutning, skal løses ud fra sammenhængen i Fællesskabets retsorden, der, som fastslået i artikel 3 EU, omfatter EKSF- og EF-traktaterne. Kommissionen har herefter bemærket, at der ikke er tvivl om dens beføjelser til at kontrollere statsstøtte, eftersom både EKSF- og EF-traktaten har tildelt den kontrolbeføjelser inden for dette område.

46 Kommissionen har gjort gældende, at en ny retsforskrift finder umiddelbar anvendelse på fremtidige virkninger af en situation, der er opstået, mens den tidligere retsforskrift var gyldig, når der ikke foreligger overgangsbestemmelser (forslag til afgørelse fremsat af generaladvokat Alber i sagen International Power m.fl. mod NALOO, punkt 48). Der er ikke vedtaget overgangsbestemmelser i primær ret inden for området for statsstøtte. Kommissionen har tilføjet, at retspraksis, hvorefter EF-traktatens bestemmelser i henhold til artikel 305 EF ikke finder anvendelse på statsstøtte omfattet af EKSF-traktaten, vedrører løsningen af konflikter mellem parallelt gældende regler, men ikke tilfælde, hvor disse regler efterfølger hinanden.

47 Kommissionen har gjort gældende, at der normalt sondres mellem processuelle regler og materielle regler. Hvad angår de processuelle regler finder de anvendelse, såfremt de, når en tvist verserer, er trådt i kraft (Domstolens dom af 6.7.1993, forenede sager C-121/91 og C-122/91, CT Control (Rotterdam) og JCT Benelux mod Kommissionen, Sml. I, s. 3873, præmis 22). En genoptagelse af en procedure, der

vedrører støtte tildelt før EKSF-traktatens udløb, skal således foretages i henhold til artikel 88 EF og Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22. marts 1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel [88 EF] (EFT L 83, s. 1).

48 Hvad angår de materielle retsforskrifter, der skal anvendes, har Kommissionen gjort gældende, at der skal sondres mellem støtten i 2001 og støtten i 1998 og 2000. Hvad angår støtten i 2001 skulle artikel 7 i forordning nr. 1407/2002 anvendes i den anfægtede beslutning, jf. punkt 47 i meddelelsen optrykt i EFT 2002 C 152, s. 5. Efter lovgivers ønske, således som det er udtrykt i betragtning 24 til forordning nr. 1407/2002 samt i Domstolens dom af 29. januar 2002, Pokrzeptowicz-Meyer (sag C-162/00, Sml. I, s. 1049, præmis 50), og ud fra den lex generalis-rolle, som EF-traktaten i henhold til artikel 305 EF er tildelt i forhold til EKSF-traktaten, skulle denne artikel finde anvendelse med tilbagevirkende kraft.

49 Kommissionen har ligeledes gjort gældende, at indholdet af artikel 7 og bilaget til forordning nr. 1407/2002 under alle omstændigheder svarer til artikel 5 og bilaget til beslutning nr. 3632/93, som tidligere gjaldt, bortset fra at den nye ordning tillader støtte til fuldstændig lukning af produktionsenheder, mens ordningen i henhold til EKSF-traktaten ligeledes tillod støtte til delvis lukning. Kommissionen har dog bemærket, at støtten i denne sag angik fuldstændig lukning af installationerne i undersektoren La Prohida. Eftersom reglerne, der således fandt anvendelse i denne sag, dermed var identiske, har den tidsmæssige afskaffelse af ordningen i henhold til EKSF-traktaten med ordningen i henhold til EF-traktaten ikke været til skade for sagsøgeren.

50 Hvad angår støtten i 1998 og 2000 har Kommissionen gjort gældende, at der i den anfægtede beslutning hverken er foretaget en ny analyse i henhold til de almindelige regler i EKSF-traktaten eller EF-traktaten, men at der blot er foretaget en efterprøvelse af, om betingelserne i beslutning 98/637 og beslutning 2001/162 er overholdt. Denne støttes lovlighed skal således udelukkende vurderes i forhold til betingelserne i disse tilladelsesbeslutninger, som fortsat er gældende fuldt ud.

51 Kommissionen har vedrørende sagsøgerens argument om, at institutionen skulle have handlet i henhold til artikel 226 EF, gjort gældende, at anvendelsen af artikel 88 EF, som er den sagligt relevante bestemmelse, ikke kan bestrides, såfremt det tiltrædes, at EF-traktaten finder anvendelse for at sikre overholdelsen af de betingelser, hvorunder støtten er tildelt i henhold til EKSF-traktaten.

52 Endelig har Kommissionen bemærket, at sagsøgerens anbringende om, at den ikke havde den fornødne kompetence, indebærer, at Kommissionen måtte anses for heller ikke at være kompetent til at ophæve beslutning 2002/827, og at det efter EKSF-traktatens udløb ville være umuligt at annullere en beslutning truffet i henhold til denne traktat, eftersom Fællesskabets retsinstansers beføjelser hviler på det samme grundlag som Kommissionens.

Rettens bemærkninger

53 Ved fællesskabstraktaterne er der indført en særlig retsorden (jf. i denne retning Domstolens udtalelse 1/91 af 14.12.1991, Sml. I, s. 6079, præmis 21, og Rettens dom af 27.6.1991, sag T-120/89, Stahlwerke Peine-Salzgitter mod Kommissionen, Sml. II, s. 279, præmis 78), hvori EKSF-traktaten, som det afspejles i artikel 305, stk. 1, EF, udgør en særlig ordning, som afviger fra de mere generelle, der er fastsat i EF-traktaten.

54 EKSF-traktaten udløb i henhold til artikel 97 den 23. juli 2002. Som følge heraf blev anvendelsesområdet for de generelle regler, der er fastsat i EF-traktaten, den 24. juli 2002 udvidet til sektorer, der oprindeligt var reguleret ved EKSF-traktaten.

55 Selv om EF-traktatens retsforskrifters efterfølgelse af EKSF-traktaten har medført, at der fra den 24. juli 2002 er sket en ændring af hjemmelsbestemmelserne, procedurerne og de materielle bestemmelser, er denne ændring en del af sammenhængen i enheden af og kontinuiteten i Fællesskabets retsorden og formålet hermed. Det skal i den forbindelse bemærkes, at oprettelsen og opretholdelsen af en ordning med fri konkurrence, hvorunder de almindelige konkurrencebetingelser sikres, og som navnlig ligger til grund for reglerne om statsstøtte, udgør et af de grundlæggende formål med såvel EF-traktaten (jf. senest i denne retning Domstolens dom af 29.6.2006, sag C-308/04 P, SGL Carbon mod Kommissionen, Sml. I, s. 5977, præmis 31) som EKSF-traktaten (jf. i denne retning Domstolens dom af 21.6.2001, forenede sager C-280/99 P — C-282/99 P, Moccia Irme m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 4717, præmis 33, og Rettens dom af 7.7.1999, sag T-89/96, British Steel mod Kommissionen, Sml. II, s. 2089, præmis 106). Uanset bestemmelserne om statsstøtte i EKSF- og EF-traktaten i et vist omfang er forskellige, må det i denne sammenhæng understreges, at statsstøtte i henhold til EKSF-traktaten svarer til støttebegrebet i artikel 87 EF og 88 EF. Således standses målsætningen om en ikke-fordrejet konkurrence i de sektorer, der oprindeligt hørte under fællesmarkedet for kul og stål, ikke af, at EKSF-traktaten udløb, eftersom denne målsætning ligeledes forfølges inden for rammerne af EF-traktaten.

56 Af hensyn til kontinuiteten i Fællesskabets retsorden og de formål, der styrer dens anvendelse, for så vidt som den efterfølger Det Europæiske Kul- og Stålfællesskab, må Det Europæiske Fællesskab inden for sine processuelle rammer således sikre, at rettigheder og forpligtelser i henhold til situationer, der er opstået, mens EKSF-traktaten var gyldig, og som i henhold til EKSF-traktaten og gennemførelsesbestemmelserne på dette tidspunkt tilkom såvel medlemsstaterne som borgerne, fortsat respekteres. Dette krav gælder så meget desto mere, når den konkurrencefordrejning, der følger af en tilsidesættelse af statsstøttereglerne, ligeledes kan have virkning efter EKSF-traktatens udløb, og i henhold til EF-traktaten.

57 Det følger af ovenstående, i modsætning til hvad sagsøgeren har gjort gældende, at artikel 88, stk. 2, EF skal fortolkes således, at den giver Kommissionen tilladelse til efter den 23. juli 2002 at kontrollere, om statsstøtte, som er gennemført inden

for områder under EKSF-traktatens saglige og tidsmæssige anvendelsesområde, er forenelig med fællesmarkedet. Kommissionen kan ligeledes kontrollere medlemsstaternes anvendelse af beslutningerne om statsstøtte, der er vedtaget i henhold til EKSF-traktaten for situationer, der opstod før denne traktats udløb.

58 Det skal endvidere bemærkes, at EF-traktatens efterfølgelse inden for Fællesskabets retsorden på et område, der oprindeligt var reguleret af EKSF-traktaten, skal ske under overholdelse af principperne vedrørende retsreglers tidsmæssige anvendelse. Det følger i denne forbindelse af fast retspraksis, at hvor processuelle regler almindeligvis antages at finde anvendelse i samtlige tvister, der verserer på ikrafttrædelsestidspunktet, forholder det sig ikke sådan med materielle bestemmelser. Sådanne bestemmelser skal nemlig med henblik på at sikre, at retssikkerhedsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning overholdes, fortolkes således, at de kun omfatter forhold, som ligger forud for ikrafttrædelsen, såfremt det af ordlyden, bestemmelsernes formål eller opbygning klart fremgår, at dette har været meningen (jf. Domstolens dom af 12.11.1981, forenede sager 212/80-217/80, Salumi, Sml. s. 2735, præmis 9, og af 10.2.1982, sag 21/81, Bout, Sml. s. 381, præmis 13, samt Rettens dom af 19.2.1998, sag T-42/96, Eyckeler & Malt mod Kommissionen, Sml. II, s. 401, præmis 55).

59 For så vidt angår materielle bestemmelser, som gælder for en retsposition, der er endeligt erhvervet før EKSF-traktatens udløb, kræver kontinuiteten i Fællesskabets retsorden og retssikkerhedsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning under denne synsvinkel, at der på faktiske forhold, som er skabt af disse bestemmelsers saglige og tidsmæssige anvendelsesområde, anvendes de af EKSF-traktaten flydende materielle bestemmelser. Den omstændighed, at de pågældende retsforskrifter som følge af EKSF-traktatens udløb ikke længere gælder på tidspunktet, hvor vurderingen af de faktiske forhold foretages, ændrer ikke herved, eftersom denne vurdering vedrører en retlig situation, der er endeligt opstået på et tidspunkt, hvor de materielle bestemmelser i EKSF-traktaten gjaldt.

60 I denne sag er den anfægtede beslutning blevet vedtaget i henhold til artikel 88, stk. 2, EF efter en procedure i henhold til forordning nr. 659/1999. Bestemmelserne vedrørende det retlige grundlag og den procedure, der er fulgt indtil vedtagelsen af den anfægtede beslutning, hører i henhold til den i præmis 58 nævnte retspraksis under de processuelle regler. Eftersom den anfægtede beslutning er blevet vedtaget efter EKSF-traktatens udløb, har Kommissionen med rette anvendt artikel 88, stk. 2, EF og de processuelle regler i forordning nr. 659/1999.

61 Hvad angår de materielle bestemmelser, og i det omfang sagsøgeren har søgt at gøre gældende, at den anfægtede beslutning som følge af en angiveligt urigtig anvendelse af forordning nr. 1407/2002 er ulovlig, skal det først bemærkes, at den anfægtede beslutning vedrører retlige situationer, der er opstået inden EKSF-traktatens udløb, eftersom alle de pågældende omstændigheder er indtruffet før den 23. juli 2002. Formålet med den anfægtede beslutning er nemlig en undersøgelse af, om der eventuelt er sket et misbrug af støtten udbetalt i 1998 og 2000, og om støtten udbetalt i 2001 inden Kommissionens tilladelse er forenelig med fællesmarkedet.

62 Kontrollen med anvendelsen af den udbetalte statsstøtte for 1998 og 2000 skal således foretages i forhold til godkendelsesbeslutningerne 98/637 og 2001/162, eftersom der ved disse beslutninger blev fastsat betingelser for gennemførelsen af støtten. For så vidt som det efter disse godkendelsesbeslutninger kræves, at reglerne i beslutning nr. 3632/93 overholdes, skal den statsstøtte, der er tildelt i 1998 og 2000, undersøges i lyset af denne beslutnings bestemmelser.

63 På samme måde skal foreneligheden af den i 2001 udbetalte statsstøtte undersøges i lyset af reglerne i beslutning nr. 3632/93. Selv om det regelsæt, som er fastsat i denne beslutning, fra den 24. juli 2002 ikke længere gælder og dermed ikke kan afgøre den tildelte støttes forenelighed efter denne dato, er det nemlig denne ordning, der gjaldt på tidspunktet for de pågældende omstændigheder.

64 Retten skal imidlertid fastslå, at Kommissionen besluttede at foretage en analyse af støtten til dækning af de ekstraordinære udgifter til omstrukturering i undersektoren La Prohida i henhold til artikel 7 og bilaget til forordning nr. 1407/2002, på trods af, at den i betragtning 63, litra a), til den anfægtede beslutning har anført, at den ud fra betingelserne i beslutning 98/637 og 2001/162 kontrollerede anvendelsen af støtten for 1998 og 2000 og indirekte bestemmelserne i beslutning nr. 3632/93, jf. betragtning 74 til den anfægtede beslutning.

65 Kommissionen har endvidere i betragtning 81-83 og 86 til den anfægtede beslutning i henhold til forordning nr. 1407/2002 udtrykkeligt undersøgt visse dele af denne støttes forenelighed med fællesmarkedet, på trods af at den i betragtning 74 anførte, at den ville undersøge støtten til dækning af omkostningerne forbundet med den delvise lukning af sektoren Buseiro i henhold til beslutning nr. 3632/93.

66 Endvidere har Kommissionen i betragtning 63, litra b), til den anfægtede beslutning udtalt, at den i henhold til punkt 47 i meddelelse i EFT 2002 C 152, s. 5, ville undersøge, om støtten for 2001, som blev udbetalt før en godkendelsesbeslutning fra Kommissionen, var forenelig med artikel 7 i forordning nr. 1407/2002.

67 Det skal herved bemærkes, at forordning nr. 1407/2002 i henhold til artikel 14, stk. 1, andet afsnit, gælder fra den 24. juli 2002. I henhold til undtagelsen i artikel 14, stk. 2, kan støtte til dækning af omkostninger for 2002 på grundlag af en begrundet anmodning fra en medlemsstat fortsat være underlagt de regler og principper, der er fastsat i beslutning nr. 3632/93, med undtagelse af reglerne om frister og procedurer. Det følger således klart af affattelsen af artikel 14 i forordning nr. 1407/2002, at denne forordning finder anvendelse på tilfælde, der tidligst er opstået den 24. juli 2002 eller senere.

68 Kommissionen kunne således i punkt 47 i meddelelse i EFT 2002 C 152, s. 5, ikke med føje erklære, at bestemmelserne i forordning nr. 1407/2002 fandt anvendelse på støtte gennemført uden Kommissionens godkendelse før den 23. juli 2002.

69 Endvidere må forskellige argumenter, som Kommissionen har fremsat til støtte for denne opfattelse, afvises. For det første giver betragtning 24 til forordning nr. 1407/2002 ikke grundlag for at antage, at lovgiver ville give denne forordning tilbagevirkende kraft (jf. præmis 58 ovenfor) således, at forordningens bestemmelser skulle finde anvendelse på tilfælde før 24. juli 2002. Denne betragtning henviser højst til artikel 14 i forordning nr. 1407/2002, hvori det bestemmes, at forordningen, selv om den træder i kraft på dagen for dens offentliggørelse i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*, nemlig den 2. august 2002, finder den allerede anvendelse fra den 24. juli 2002.

70 Endvidere kan Kommissionen ikke påberåbe sig dommen i sagen Pokrzeptowicz-Meyer. Det skal nemlig fastslås, at det princip, der omhandles i nævnte doms præmis 50, og hvorefter en ny retsforskrift finder umiddelbar anvendelse på fremtidige virkninger af en situation opstået, mens den tidligere retsforskrift var gyldig, udelukkende gælder for situationer, der fandtes ved den nye retsforskrifts ikrafttræden, og ikke for situationer, der som i denne sag er endeligt opstået under den tidligere regels gyldighed (jf. i denne retning dommen i sagen Pokrzeptowicz-Meyer, præmis 51 og 52).

71 Endelig følger det netop af EF-traktatens karakter af generel bestemmelse i forhold til EKSF-traktaten, jf. artikel 305 EF, at den særlige ordning i henhold til EKSF-traktaten og dens gennemførelsesbestemmelser i medfør af princippet om, at lex specialis går forud for en generel bestemmelse, er den eneste ordning, som gælder for situationer, der er opstået før 24. juli 2002.

72 Ud fra ovenstående betragtninger udgør forordning nr. 1407/2002 ikke den retsforskrift, der skulle lægges til grund for undersøgelsen af, om støtten for 1998 og 2000 blev misbrugt, eller om støtten for 2001 var forenelig med fællesmarkedet.

73 Kommissionen har imidlertid gjort gældende, at artikel 7 og bilaget til forordning nr. 1407/2002 under alle omstændigheder svarer til artikel 5 og bilaget til beslutning nr. 3632/93, og at sagsøgeren ikke har lidt skade af, at EF-traktatens regler er anvendt i stedet for EKSF-traktatens.

74 Det skal i den forbindelse bemærkes, at den i denne sag konstaterede uregelmæssighed kun medfører, at den anfægtede beslutning er ulovlig og dermed skal annulleres, for så vidt som denne uregelmæssighed kan have indvirkning på beslutningens indhold. Der vil nemlig ikke være grundlag for at annullere den anfægtede beslutning, såfremt det godtgøres, at Kommissionen, hvis denne uregelmæssighed ikke havde foreligget, ville være nået til et tilsvarende resultat, for så vidt som den pågældende mangel under alle omstændigheder ikke kunne påvirke indholdet af den anfægtede beslutning (jf. i denne retning, hvad angår tvistens retlige grundlag, Domstolens dom af 10.12.2002, sag C-491/01, British American Tobacco (Investments) og Imperial Tobacco, Sml. I, s. 11453, præmis 98, af 11.9.2003, sag C-211/01, Kommissionen mod Rådet, Sml. I, s. 8913, præmis 52, og af 14.12.2004, sag C-210/03, Swedish Match, Sml. I, s. 11893, præmis 44. Jf. ligeledes i denne retning, hvad angår tilsidesættelsen af de processuelle rettigheder, Domstolens dom af 10.7.1980, sag 30/78, Distillers mod Kommissionen, Sml. s. 2229, præmis 26, af 2.10.2003, sag C-194/99 P, Thyssen Stahl mod Kommissionen, Sml. I, s. 10821, præmis 31, samt endelig Rettens dom af 27.9.2006, sag T-314/01, Avebe mod Kommissionen, Sml. II, s. 3085, præmis 67).

75 Det skal fastslås, at der i de materielle bestemmelser i forordning nr. 1407/2002, i henhold til hvilke støttens misbrug og forenelighed er blevet vurderet, dvs. forordningens artikel 7 og dennes bilags afsnit 1, litra c), f), g), h), i) og k), fastsættes regler, der svarer til reglerne i artikel 5 i beslutning nr. 3632/93 og afsnit I, litra c), e), f), g), h), i) og k), i bilaget til denne beslutning. Kommissionen ville således være nået

til de samme konklusioner, såfremt den, hvilket ville være korrekt, havde anvendt beslutning nr. 3632/93.

76 Det følger ligeledes af den anfægtede beslutning, at Kommissionen i visse tilfælde alligevel har anvendt beslutning nr. 3632/93 omhyggeligt, eftersom den har undersøgt, om visse omkostninger var omfattet af kategorien nævnt i afsnit I, litra l), i denne beslutnings bilag. Denne kategori af omkostninger er ikke gengivet i forordning nr. 1407/2002.

77 Eftersom den urigtige anvendelse af forordning nr. 1407/2002 i stedet for beslutning nr. 3632/93 ikke har haft betydning for den anfægtede beslutnings konklusion og indhold, kan denne uregelmæssighed, uanset hvor beklagelig den er, ikke anses for at være af en sådan karakter, at den kan medføre, at den anfægtede beslutning er ulovlig.

78 På baggrund af det ovenstående kan det første anbringende om, at Kommissionen manglede beføjelser til i henhold til artikel 88, stk. 2, EF at vedtage den anfægtede beslutning, ikke tages til følge. For så vidt som sagsøgeren har gjort gældende, at den anfægtede beslutning som følge af anvendelsen af forordning nr. 1407/2002 er ulovlig, kan der heller ikke gives medhold heri.

Det andet anbringende: tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter i den procedure, der blev fulgt ved ophævelsen af artikel 1, 2 og 5 i beslutning 2002/827 og ved vedtagelsen af den anfægtede beslutning

Parternes argumenter

79 Sagsøgeren har gjort gældende, at den procedure, som Kommissionen anvendte ved vedtagelsen af den anfægtede beslutning, ikke var korrekt.

80 Sagsøgeren har som svar på Kommissionens argumenter bestridt, at dette anbringende ikke skulle kunne antages til realitetsbehandling, og gjort gældende, at en beslutning om at indlede en undersøgelsesprocedure i henhold til artikel 88, stk. 2, EF kan anfægtes, for så vidt som den indebærer et valg mellem at betegne støtten som eksisterende eller ny støtte (Rettens dom af 15.9.1998, forenede sager T-126/96 og T-127/96, BFM og EFIM mod Kommissionen, Sml. II, s. 3437, præmis 39-43). Dels har sagsøgeren ikke bestridt kvalifikationen af den støtte, der i denne sag er undersøgt ved beslutning 2002/827, dels har beslutningen af 19. februar 2003 om at indlede en undersøgelsesprocedure ikke ændret ved den pågældende kvalifikation. Der har følgelig ikke været grundlag for at iværksætte et søgsmål til anfægtelse af sidstnævnte beslutning.

81 Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at hverken artikel 88, stk. 2, EF eller forordning nr. 659/1999 indeholder bestemmelser med nærmere fastsættelse af den procedure, der skal følges ved ophævelse af en ugunstig beslutning. Artikel 9 i forordning nr. 659/1999 gælder kun ophævelse af begunstigende beslutninger, der er vedtaget i henhold til denne forordnings artikel 4, stk. 2 eller 3, eller artikel 7, stk. 2, 3 eller 4, dvs. de beslutninger, hvorved Kommissionen enten har fastslået, at støtten eksisterer, eller at en støtte med eller uden betingelser er forenelig med fællesmarkedet. De artikler, der henvistes til, vedrørte støtte, som enten var blevet misbrugt eller erklæret uforenelig med fællesmarkedet. Endvidere bestemmes det i artikel 9 i forordning nr. 659/1999, at en beslutning ophæves, når den er baseret på urigtige oplysninger, som var blevet indsendt under proceduren, og som var af afgørende betydning for beslutningen. Ophævelsen af artikel 1, 2 og 5 i beslutning 2002/827 skyldes ikke urigtige oplysninger, men en ulovlighed som følge af tilsidesættelsen af de gældende processuelle regler.

82 Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen, eftersom forordning nr. 659/1999 ikke fastsætter en procedure for ophævelse af ulovlige, ugunstige beslutninger, af egen drift og uden ophold skulle have ophævet den anfægtede beslutning. Kommissionen har ved at anvende proceduren i henhold til artikel 9 i forordning nr. 659/1999 til at ophæve artikel 1, 2 og 5 i beslutning 2002/827 tilsidesat legalitetsprincippet, idet den på trods af, at den fandt disse artikler ulovlige, har opretholdt dem indtil vedtagelsen af den anfægtede beslutning, dvs. den 5. november 2003, hvorved sagsøgeren er blevet tvunget til at bære omkostninger og ulemper forbundet med den af de

spanske myndigheder iværksatte gennemførelsesprocedure. Kommissionen har ligeledes tilsidesat princippet om god forvaltningsskik i artikel 41, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, hvorefter enhver har ret til især at få sin sag behandlet inden for en rimelig frist af Unionens institutioner og organer.

83 Sagsøgeren har tilføjet, at Kommissionen ikke kan bestride, at beslutning 2002/827 er ulovlig, eftersom den har fundet det nødvendigt at ophæve beslutningens artikel 1, 2 og 5.

84 Sagsøgeren har endvidere bestridt, at det skulle være af betydning, at søgsmålet er iværksat mod den anfægtede beslutnings artikel 6, eftersom søgsmålet ikke sigter til annullation af den af denne bestemmelse, men vedrører den af Kommissionen anvendte ophævelsesprocedure.

85 Kommissionen har gjort gældende, at dette anbringende bør afvises, fordi det er fremsat for sent. Beslutningen af 19. februar 2003 om at indlede proceduren har nemlig udelukket en umiddelbar ophævelse af artikel 1, 2 og 5 i beslutning 2002/827. Sagsøgeren burde derfor have indledt et søgsmål rettet mod beslutningen om at indlede proceduren.

86 Kommissionen har endvidere bemærket, at søgsmålet, eftersom det ikke er iværksat mod den anfægtede beslutnings artikel 6 om ophævelse af artikel 1, 2 og 5 i beslutning 2002/827, ikke kan omfatte den måde, hvorpå denne ophævelse er sket. Såfremt Kommissionen havde foretaget en umiddelbar ophævelse, skulle den under alle omstændigheder have indledt proceduren i henhold til artikel 88, stk. 2, EF for atter at undersøge den pågældende støttes forenelighed. Det er Kommissionens opfattelse, at de bestemmelser, der er omfattet af dette søgsmål, på ingen måde er påvirket

af, at der ikke er foretaget en umiddelbar ophævelse. Såfremt det antages, at den ophævelse, der er foretaget i denne sag, er ulovlig i henhold til artikel 9 i forordning nr. 659/1999, vedrører denne ulovlighed desuden kun den anfægtede beslutnings artikel 6, som ikke er omfattet af dette søgsmål.

87 Kommissionen har endvidere gjort gældende, at beslutning 2002/827 efter de supplerende oplysninger, som sagsøgeren fremkom med, da selskabet fremlagde nye oplysninger inden for rammerne af den procedure, der førte til vedtagelsen af den anfægtede beslutning, har vist sig at være baseret på delvist urigtige oplysninger. Kommissionen har erkendt, at årsagerne til dens genoptagelse af proceduren, dvs. usikkerheden angående den procedure, der endte med vedtagelsen af beslutning 2002/827, og en interesse i at styrke de processuelle garantier, ikke udtrykkeligt er fastsat i artikel 9 i forordning nr. 659/1999. Det følger af de almindelige fællesskabsretlige retsgrundsætninger, at ugunstige beslutninger kan ophæves, når der fremkommer tvivl omkring lovligheden af vedtagelsesproceduren (Domstolens dom af 26.2.1987, sag 15/85, Consorzio Cooperative d'Abruzzo mod Kommissionen, Sml. s. 1005, præmis 12 og 17).

88 Hvad angår den måde, hvorpå den fornyede undersøgelse er blevet foretaget, har Kommissionen gjort gældende, at denne nye undersøgelse kunne påvirke sagsøgerens konkurrenter. Måden, som genundersøgelsen er foretaget på, var således efter institutionens opfattelse i overensstemmelse med legalitetsprincippet og princippet om god forvaltningsskik.

Rettens bemærkninger

— Formaliteten

89 Ifølge fast retspraksis foreligger der retsakter eller beslutninger, der kan gøres til genstand for et annullationssøgsmål i medfør af artikel 230 EF, når foranstaltningerne

har bindende retsvirkninger, som kan berøre sagsøgerens interesser gennem en væsentlig ændring af hans retsstilling (Domstolens dom af 11.11.1981, sag 60/81, IBM mod Kommissionen, Sml. s. 2639, præmis 9, Rettens dom af 16.7.1998, sag T-81/97, Regione Toscana mod Kommissionen, Sml. II, s. 2889, præmis 21, og Rettens kendelse af 2.6.2003, sag T-276/02, Forum 187 mod Kommissionen, Sml. II, s. 2075, præmis 39).

90 Retsakter eller beslutninger, hvis tilblivelse omfatter flere stadier, navnlig sådanne, som afslutter en intern procedure, kan principielt kun anfægtes, hvis det drejer sig om foranstaltninger, som definitivt fastlægger institutionens standpunkt som afslutning på denne procedure, modsat mellemkommende foranstaltninger, der har til formål at forberede den endelige beslutning (jf. dommen i sagen IBM mod Kommissionen, præmis 10, og Rettens dom af 10.7.1990, sag T-64/89, Automec mod Kommissionen, Sml. II, s. 367, præmis 42).

91 I henhold til denne retspraksis kan Kommissionens endelige afgørelse om at afslutte den formelle undersøgelsesprocedure efter artikel 88, stk. 2, EF anfægtes i henhold til artikel 230 EF. Afgørelsen fremkalder nemlig bindende retsvirkninger, som kan påvirke de berørte parters interesser, idet den afslutter den omhandlede procedure og endeligt afgør de undersøgte foranstaltningers forenelighed med bestemmelserne om statsstøtte. De berørte parter kan derfor altid anfægte den endelige beslutning, som afslutter den formelle undersøgelsesprocedure, og skal herved kunne anfægte de forskellige forhold, der ligger til grund for Kommissionens endelige afgørelse (Rettens dom af 27.11.2003, sag T-190/00, Regione Siciliana mod Kommissionen, Sml. II, s. 5015, præmis 45).

92 Denne mulighed er uafhængig af, om beslutningen om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure har retsvirkninger, der kan gøres til genstand for et annullationssøgsmål. Muligheden for at anfægte en beslutning om indledning af den formelle undersøgelsesprocedure kan nemlig ikke bevirke, at de berørte parters processuelle rettigheder forringes ved, at de forhindres i at anfægte den endelige beslutning eller

støtte deres påstande ved henvisning til fejl under den procedure, der førte til beslutningens vedtagelse (dommen i sagen Regione Siciliana mod Kommissionen, præmis 46 og 47).

93 Følgelig kan Kommissionen ikke gøre gældende, at sagsøgeren har fremsat det andet anbringende for sent.

— Realiteten

94 Sagsøgeren har i det væsentlige gjort gældende, at den anfægtede beslutning er behæftet med en væsentlig formmangel. Kommissionen har nemlig, eftersom proceduren efter artikel 9 i forordning nr. 659/1999 ikke fandt anvendelse, tilsidesat legalitetsprincippet og princippet om god forvaltningsskik, da den først ved afslutningen af den formelle undersøgelsesprocedure ophævede artikel 1, 2 og 5 i beslutning 2002/827 og ikke straks ved vedtagelsen af beslutningen om indledning af den formelle undersøgelsesprocedure, som var iværksat med henblik på vedtagelsen af den anfægtede beslutning.

95 Det skal i den forbindelse bemærkes, at proceduren i henhold til artikel 9 i forordning nr. 659/1999 ikke er blevet anvendt i denne sag. Det nævnes nemlig hverken i beslutningen om indledning af den formelle undersøgelsesprocedure eller i den anfægtede beslutning, at proceduren i henhold til artikel 9 i forordning nr. 659/1999 er anvendt. Det følger heraf, at anbringendet ikke kan tages til følge, såfremt sagsøgeren hermed søger at gøre gældende, at Kommissionen med urette har anvendt proceduren i henhold til artikel 9 i forordning nr. 659/1999.

96 Endvidere kunne denne procedure, ganske som sagsøgeren har gjort gældende, ikke finde anvendelse. Det følger nemlig af affattelsen af artikel 9 i forordning

nr. 659/1999, at den af denne bestemmelse følgende procedure udelukkende finder anvendelse på ophævelse af begunstigende afgørelser i henhold til denne forordnings artikel 4, stk. 2 eller 3, og artikel 7, stk. 2, 3 eller 4, og som er baseret på urigtige oplysninger, som er indsendt under proceduren. I denne sag er artikel 1, 2 og 5 i beslutning 2002/827 en del af en ugunstig beslutning, eftersom det konstateres, at den støtte, der blev tilladt for 1998 og 2000, blev misbrugt, og at støtten for 2001 var uforenelig med fællesmarkedet.

97 Under disse omstændigheder skal det bemærkes, at Kommissionens mulighed for at tilbagekalde en beslutning om statsstøtte under alle omstændigheder ikke er begrænset til den af artikel 9 i forordning nr. 659/1999 omhandlede situation. Denne bestemmelse er nemlig blot en konkret formulering af den almindelige retsgrundsætning, hvorefter tilbagekaldelse med tilbagevirkende kraft af en ulovlig forvaltningsakt, som har skabt individuelle rettigheder, er tilladt (jf. bl.a. Domstolens dom af 12.7.1957, forenede sager 7/56 og 3/57-7/57, Algera m.fl. mod Forsamlingen, dansk specialudgave s. 45, og af 3.3.1982, sag 14/81, Alpha Steel mod Kommissionen, Sml. s. 749, præmis 10, samt Rettens dom af 5.12.2000, sag T-197/99, Gooch mod Kommissionen, Sml.Pers. I-A, s. 271, og II, s. 1247, præmis 53), navnlig når den pågældende forvaltningsakt er vedtaget på grundlag af urigtige eller utilstrækkelige oplysninger afgivet af adressaten (Domstolens dom af 22.3.1961, forenede sager 42/59 og 49/59, S.N.U.P.A.T. mod Den Høje Myndighed, Sml. 1954-1964, s. 247, org. ref. : Rec. s. 103). Muligheden for med tilbagevirkende kraft at tilbagekalde en forvaltningsakt, som har skabt individuelle rettigheder, er imidlertid ikke begrænset til dette ene tilfælde, eftersom en sådan tilbagekaldelse altid kan foretages under forbehold af den udstedende institutions overholdelse af betingelserne angående en rimelig frist og respekt for den berettigede forventning hos den af akten begunstigede, som har kunnet have tiltro til aktens lovlighed.

98 I denne sag skal det fastslås, at det følger af beslutningen om indledning af den formelle undersøgelsesprocedure, at iværksættelsen af denne formelle procedure ikke skyldtes Kommissionens urigtige vurdering i beslutning 2002/827 af misbrug af støtten for 1998 og 2000 og af foreneligheden med fællesmarkedet af støtten udbetalt i 2001, men udelukkende skyldtes en vis tvivl om, hvorvidt de gældende processuelle regler var blevet overholdt.

99 Endvidere følger det ikke af sagens akter, at Kommissionen ved indledningen af den formelle procedure var i besiddelse af oplysninger om, at artikel 1, 2 og 5 i beslutning 2002/827 fulgte af en urigtig vurdering af den pågældende støttes forenelighed.

100 Det skal endvidere fastslås, at det forhold, at der ikke er foretaget en umiddelbar ophævelse af artikel 1, 2 og 5 i beslutning 2002/827, ikke kan have nogen form for indflydelse på indholdet af den anfægtede beslutnings artikel 1, 3 og 4, som er genstand for dette annullationssøgsmål. Sagsøgeren har nemlig ikke godtgjort, at opretholdelsen af beslutning 2002/827 under den formelle undersøgelsesprocedure kunne påvirke de berørte parters mulighed for at fremsætte deres bemærkninger.

101 Hvad herefter angår det af sagsøgeren påberåbte forhold (præmis 82 ovenfor), hvorefter selskabet som følge af, at der ikke er foretaget en umiddelbar ophævelse, er blevet tvunget til at bære omkostninger og ulemper forbundet med den af de spanske myndigheder iværksatte gennemførelsesprocedure, skal det blot bemærkes, at dette forhold ved selve sin natur ikke har betydning for det foreliggende annullationssøgsmål.

102 Selv om man, som sagsøgeren har gjort gældende, finder, at Kommissionen har tilsidesat legalitetsprincippet og princippet om god forvaltningsskik ved ikke at ophæve artikel 1, 2 og 5 i beslutning 2002/827 fra indledningen af den formelle undersøgelsesprocedure, kan en sådan uregelmæssighed, såfremt den forudsættes godtgjort, under alle omstændigheder ikke medføre, at den anfægtede beslutnings artikel 1, 3 og 4 er ulovlige.

103 Det andet anbringende kan derfor ikke tages til følge.

Det tredje anbringende: tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og af væsentlige formforskrifter

Parternes argumenter

104 Det tredje anbringende består af to led, hvorved det første er fremsat principalt, det andet subsidiært.

105 Hvad angår det første led har sagsøgeren gjort gældende, at det fremgik af beslutningen om indledning af den formelle undersøgelsesprocedure, at proceduren var blevet genoptaget med henblik på at ophæve artikel 1, 2 og 5 i beslutning 2002/827 og for at erstatte denne beslutning med en ny, endelig beslutning.

106 Ved den anfægtede beslutning er en støtte på 513 757,49 EUR (85 482 054 ESP) vedrørende den nordlige overfladebrydning i sektoren Buseiro og en støtte på 508 456,24 EUR (84 600 000 ESP) til udførelse af skakter og andre ventilationsåbninger i sektoren Sorriba blevet fundet uberettiget og at udgøre misbrug. Det er sagsøgerens opfattelse, at denne støtte i beslutning 2002/827 dog blev fundet forenelig med fællesmarkedet, og at den således ikke var omfattet af beslutningens artikel 1, 2 og 5.

107 For så vidt som Kommissionens positive holdning til ovennævnte støtte ikke var baseret på urigtige oplysninger, er en af betingelserne i henhold til artikel 9 i forordning nr. 659/1999 ikke opfyldt. Beslutningen om at indlede ophævelsesproceduren er udelukkende begrundet med, at der ved den procedure, der blev fulgt ved vedtagelsen af beslutning 2002/827, var sket en tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter.

Kommissionen har følgelig, eftersom betingelserne i henhold til artikel 9 i forordning nr. 659/1999 ikke er opfyldt, tilsidesat princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, idet sagsøgeren med rette kunne anse beslutning 2002/827 for endelig, i det omfang den vedrørte støtte, som ikke var erklæret uforenelig med fællesmarkedet.

108 Sagsøgeren har understreget, at Kommissionens vurdering i beslutning 2002/827 er baseret på et dokument vedrørende værdifastsættelsen af ophørt minedrift, hvori fordelingen af omkostningerne til lukningen af en del af minedriften blev præciseret. Disse omkostninger omfattede udtrykkeligt 1 022 213,33 EUR til den nordlige overfladebrydning i sektoren Buseiro og til oprettelse af skakter og ventilationsåbninger i sektoren Sorriba. Det følger endvidere af beslutningen om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure med henblik på ophævelse af beslutning 2002/827, at Kommissionen benyttede dette dokument til støtte for sin foreløbige analyse af den støtte, sagsøgeren havde modtaget.

109 Sagsøgeren har bestridt, at begrundelsen af beslutning 2002/827 ikke skulle vedrøre de omkostninger, som beløbet 1 022 213,33 EUR sigtede til, og har bemærket, at begrundelsen for en akt skal vurderes under hensyntagen til ikke blot rækkevidden af dens ordlyd, men ligeledes i forhold til sammenhængen og sagens omstændigheder (Domstolens dom af 22.3.2001, sag C-17/99, Frankrig mod Kommissionen, Sml. I, s. 2481, præmis 36, og af 19.9.2002, sag C-114/00, Spanien mod Kommissionen, Sml. I, s. 7657, præmis 63).

110 Sagsøgeren har som led i dette anbringendes andet led subsidiært gjort gældende, at Kommissionen, såfremt Retten finder, at artikel 9 i forordning nr. 659/1999 i denne sag gav mulighed for at ophæve beslutning 2002/827, har tilsidesat proceduren i henhold til artikel 6 i forordning nr. 659/1999.

111 Det kræves i denne bestemmelse, at Kommissionen, inden den ophæver en begunstigende beslutning, indleder den formelle undersøgelsesprocedure, og at den i beslutningen om at indlede denne formelle procedure foretager en foreløbig vurdering af forholdene i den beslutning, den vil ophæve, og udtrykker tvivl om den pågældende støttes forenelighed med fællesmarkedet. Formålet med dette krav er at give de berørte parter mulighed for at fremsætte deres bemærkninger i overensstemmelse med princippet om, at en ugunstig beslutning ikke kan vedtages, uden at parterne, som akten vedrører, har mulighed for at fremsætte deres bemærkninger til Kommissionens tvivl (Domstolens dom af 14.2.1990, sag C-301/87, Frankrig mod Kommissionen, Sml. I, s. 307, præmis 29, generaladvokat Albers forslag til afgørelse i forbindelse med Domstolens dom af 24.9.2002, forenede sager C-74/00 P og C-75/00 P, Falck og Acciaierie di Bolzano mod Kommissionen, Sml. I, s. 7869, på s. 7876, punkt 96 og 99, og Rettens dom af 6.3.2003, forenede sager T-228/99 og T-233/99, Westdeutsche Landesbank Girozentrale og Land Nordrhein-Westfalen mod Kommissionen, Sml. II, s. 435, præmis 142 og 147).

112 Den af Kommissionen iværksatte formelle undersøgelsesprocedure havde ikke til formål, at der blev truffet en for virksomheden gunstig stillingtagen som den af beslutning 2002/827 følgende, hvorved forskellig støtte blev erklæret forenelig med fællesmarkedet, men formålet var udelukkende at ophæve denne beslutnings artikel 1, 2 og 5. Endvidere havde Kommissionen hverken foretaget en foreløbig undersøgelse eller udtrykt tvivl om den støtte, der ved beslutning 2002/827 var blevet fundet lovlig. Det er derimod sagsøgerens opfattelse, at den støtte, der i beslutning 2002/827 var fundet forenelig med fællesmarkedet, i beslutningen om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure atter var anset for forenelig.

113 Kommissionen har ikke oplyst de spanske myndigheder og sagsøgeren om hverken den tvivl, den havde i forhold til den støtte, der i beslutning 2002/827 var erklæret forenelig med fællesmarkedet, eller om en mulig ophævelse af denne i et større omfang end blot dens artikel 1, 2 og 5, og Kongeriget Spanien og sagsøgeren havde således ikke fået mulighed for at fremsætte relevante bemærkninger i denne forbindelse. Den anfægtede beslutnings artikel 1, 3 og 4 er derfor behæftet med en væsentlig proceduremangel.

114 Kommissionen har bestridt dette anbringendes rigtighed.

Rettens bemærkninger

115 Retten bemærker til dette anbringendes første led, at det følger af betragtning 3 til beslutning 2002/827, at formålet med beslutningen navnlig var at undersøge, om der eventuelt var sket et misbrug af støtten til dækning af ekstraordinære udgifter i henhold til artikel 5 i beslutning nr. 3632/93, som var udbetalt i 1998 og 2000, svarende til henholdsvis 3 918 049,35 EUR (651 908 560 ESP) og 2 786 246,34 EUR (463 592 384 ESP), og som var omfattet af godkendelsesbeslutning 98/637 og 2001/162, samt om støtten til dækning af ekstraordinære udgifter i henhold til artikel 5 i beslutning nr. 3632/93, svarende til 2 367 817 EUR (393 971 600 ESP), udbetalt i 2001 inden Kommissionens beslutning, var forenelig med fællesmarkedet.

116 Det følger af artikel 1 og 2 i beslutning 2002/827, set i lyset af betragtning 3 og 19-22 til denne beslutning, at Kommissionen har fundet, at der var sket et misbrug af støtten til dækning af ekstraordinære udgifter godkendt for 1998 og 2000 for ca. 2 745 428,96 EUR (456 800 943 ESP). Kommissionen har endvidere fundet, at hele støtten til dækning af ekstraordinære udgifter for 2001, nemlig 2 367 817 EUR (393 971 600 ESP), var uforenelig med fællesmarkedet.

117 Det skal således fastslås, at hele støtten til dækning af ekstraordinære udgifter for 1998, 2000 og 2001 ved artikel 1, 2 og 5 i beslutning 2002/827 blev erklæret uforenelig med fællesmarkedet, og at Kongeriget Spanien blev pålagt at tilbagesøge hele

støtten, dog med undtagelse af 3 958 866,73 EUR (658 700 000 ESP), som var udbetalt for 1998 og 2000, som der ikke var taget stilling til i ovennævnte artikler, og som således fortsat var omfattet af anvendelsesområdet for godkendelsesbeslutning 98/637 og 2001/162.

118 Det er sagsøgerens opfattelse, at beløbene 513 757,49 EUR (85 482 054 ESP) vedrørende den nordlige overfladebrydning i sektoren Buseiro og 508 456,24 EUR (84 600 000 ESP) til udførelse af skakter og andre ventilationsåbninger i sektoren Sorriba var en del af de 3 958 866,73 EUR (658 700 000 ESP), svarende til den støtte til dækning af ekstraordinære udgifter i 1998 og 2000, som Kommissionen ikke havde fundet, var misbrugt.

119 I modsætning til hvad sagsøgeren har gjort gældende, må det herved præciseres, at uanset om Kommissionen i beslutning 2002/827 ikke har erklæret, at denne del af støtten til dækning af ekstraordinære udgifter for 1998 og 2000 var blevet misbrugt, kan det ikke omvendt udledes, at Kommissionen fandt, at denne del af støtten er anvendt i overensstemmelse med kravene i artikel 5 i beslutning nr. 3632/93. Kommissionen har i betragtning af de forhold, den var forelagt til vurdering, blot fundet, at det ikke kunne fastslås, at dette støttebeløb var blevet misbrugt. Den omstændighed, at det i beslutning 2002/827 kun er blevet fastslået, at en del af støtten til dækning af ekstraordinære udgifter for 1998 og 2000 er blevet misbrugt, tildeler ikke sagsøgeren nogen yderligere individuel rettighed, som ikke er tildelt ved de oprindelige godkendelsesbeslutninger angående den anden del af den pågældende støtte, som man ikke har fundet er blevet misbrugt. Som det allerede er blevet fremhævet i præmis 117 ovenfor, var denne del fortsat omfattet af anvendelsesområdet for godkendelsesbeslutning 98/637 og 2001/162, og den var derfor en formodning for, at den ikke var misbrugt (jf. i denne retning Rettens dom af 11.5.2005, forenede sager T-111/01 og T-133/01, Saxonia Edelmetalle og Zemag mod Kommissionen, Sml. II, s. 1579, præmis 86).

120 For så vidt som Kommissionen endvidere ville ophæve artikel 1, 2 og 5 i beslutning 2002/827 — dvs. bestemmelserne om, at støtten til dækning af ekstraordinære udgifter for 1998, 2000 og 2001 var uforenelig med fællesmarkedet — og vedtage en ny beslutning desangående, var den ved undersøgelsen af, om støtten for 1998 og 2000 eventuelt var misbrugt, forpligtet til at gentage denne undersøgelse på et faktisk grundlag svarende til det, der forelå ved vedtagelsen af beslutning 2002/827. Kommissionen skulle endvidere, for så vidt som den samlede støtte til dækning af ekstraordinære udgifter for 2001 blev fundet uforenelig med fællesmarkedet, atter undersøge denne. Følgelig skulle undersøgelsen inden for rammerne af den nye formelle procedure vedrøre hele den støtte, som var genstand for den første undersøgelse som led i den procedure, der havde ført til vedtagelsen af beslutning 2002/827. Det følger, som bemærket i præmis 115 ovenfor, af tredje betragtning til beslutning 2002/827, at formålet med denne beslutning var at undersøge, om der eventuelt var sket et misbrug af støtten udbetalt til sagsøgeren for 1998 og 2000 i henhold til artikel 5 i beslutning nr. 3632/93, svarende til henholdsvis 3 918 049,35 EUR (651 908 560 ESP) og 2 786 246,34 EUR (463 592 384 ESP), samt om støtten på 2 367 817 EUR (393 971 600 ESP) udbetalt i 2001 inden Kommissionens godkendelse var forenelig med fællesmarkedet.

121 Under ovenstående betragtninger kan sagsøgeren ikke påberåbe sig en berettiget forventning om, at den støtte, der inden for rammerne af beslutning 2002/827 ikke er blevet anset for at være misbrugt, ikke var omfattet af området for Kommissionens undersøgelse som led i den nye formelle undersøgelsesprocedure, hvis beslutning om indledning blev forkyndt for Kongeriget Spanien den 19. februar 2003.

122 Selv hvis det antages, som sagsøgeren har gjort gældende, at beløbene 513 757,49 EUR (85 482 054 ESP) og 508 456,24 EUR (84 600 000 ESP) vedrørende den nordlige overfladebrydning i sektoren Buseiro og udførelse af skakter og andre ventilationsåbninger i sektoren Sorriba ikke var omfattet af artikel 1, 2 og 5 i beslutning 2002/827, kan det ikke hævdes, at den anfægtede beslutning er blevet vedtaget i strid med prin-

cippet om beskyttelse af en berettiget forventning om, at Kommissionen som led i denne beslutning anså denne støtte for forenelig med fællesmarkedet.

123 Det tredje anbringendes første led kan derfor ikke tages til følge.

124 Hvad angår dette anbringendes andet led om den procedure, der finder anvendelse i henhold til artikel 6 i forordning nr. 659/1999, skal det bemærkes, at beslutningen om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure ifølge denne bestemmelse skal gøre det muligt for de interesserede parter at deltage aktivt og gøre deres argumenter gældende. Det er i denne henseende tilstrækkeligt, at parterne får kendskab til Kommissionens begrundelse for midlertidigt at anse den omhandlede foranstaltning for at være en ny støtte, der er uforenelig med fællesmarkedet (Rettens dom af 30.4.2002, forenede sager T-195/01 og T-207/01, Government of Gibraltar mod Kommissionen, Sml. II, s. 2309, præmis 138, og af 23.10.2002, forenede sager T-269/99, T-271/99 og T-272/99, Diputación Foral de Guipúzcoa m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 4217, præmis 105).

125 Kommissionen skal nemlig ved undersøgelsen af statsstøtte tage hensyn til den berettigede forventning, som de berørte parter vil kunne have på grundlag af det i beslutningen om at indlede en undersøgelsesprocedure angivne (Rettens dom af 5.6.2001, sag T-6/99, ESF Elbe-Stahlwerke Feralpi mod Kommissionen, Sml. II, s. 1523, præmis 126), og at Kommissionen følgelig ikke kan basere den endelige beslutning på omstændigheder, som ikke har foreligget, og som de involverede parter på grundlag af disse angivelser ikke har ment, at det var fornødent at fremsende.

126 I denne sag har sagsøgeren gjort gældende, at Kommissionen i beslutningen om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure ikke har udtrykt tvivl om, hvorvidt beløbene 513 757,49 EUR (85 482 054 ESP) og 508 456,24 EUR (84 600 000 ESP) vedrørende henholdsvis den nordlige overfladebrydning i sektoren Buseiro og udførelse af skakter og andre ventilationsåbninger i sektoren Sorriba var forenelige med det indre marked.

127 Retten nå imidlertid fastslå, at beslutningen om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure indeholder angivelser, der gav berørte parter mulighed for at fremføre deres argumenter vedrørende den pågældende støttes forenelighed med fællesmarkedet.

128 Hvad angår støtten til dækning af beløbet 513 757,49 EUR (85 482 054 ESP) vedrørende den nordlige overfladebrydning i sektoren Buseiro skal det bemærkes, at Kommissionen i punkt 5 i beslutningen om at indlede den formelle procedure, med overskriften »Begæring om oplysninger«, har anmodet om, at den forelægges en rapport fra uafhængige minesagkyndige om navnlig »dokumentation af, om omkostningerne ved borttransport af jord i det åbne brud Buseiro er blevet opført i regnskabet som en omkostning til brydning eller som investeringsomkostning«.

129 Det følger af artikel 5 i beslutning nr. 3632/93, som Kommissionen i sine svar på Rettens skriftlige spørgsmål med rette har understreget, at udelukkende omkostninger, som ikke har tilknytning til den løbende produktion, kan opnå støtte til dækning af ekstraordinære udgifter. Denne regel, hvis formål er at undgå, at den samme omkostning både modtager produktionsstøtte og støtte til dækning af ekstraordinære udgifter, er indført i punkt V, fjerde afsnit, i beslutning 98/637 samt i betragtning 41 til beslutning 2001/162.

130 Sagsøgeren kan således i betragtning af de retlige rammer, som finder anvendelse, og som godkendelsesbeslutningerne 98/637 og 2001/162 henviser til, ikke se bort fra, at bogføringen i en virksomheds regnskab af omkostningen til transport af jord i sektoren Buseiro som en produktionsomkostning kunne føre til, at Kommissionen fandt, at støtten til dækning af ekstraordinære udgifter for at dække disse omkostninger ikke overholdt betingelserne i henhold til artikel 5 i beslutning nr. 3632/93.

131 Retten fastslår i denne forbindelse, at sagsøgeren, såfremt det gøres gældende, at omkostningerne til transport af jord i sektoren Buseiro følger af ophør af minedriften, ikke har bestridt, at disse omkostninger dækkes delvist af driftsstøtten i henhold til artikel 3 i beslutning nr. 3632/93, og at der følgelig er sket en kumulation af støtte.

132 Ud fra ovenstående betragtninger finder Retten, at Kommissionens begæring om oplysninger, nævnt i præmis 128 ovenfor, gav sagsøgeren mulighed for at gøre sine argumenter gældende og fremlægge de forhold, den måtte finde nødvendige desangående, når alle sagens omstændigheder forelå oplyst.

133 Hvad angår støtten til dækning af beløbet på 508 456,24 EUR (84 600 000 ESP) til udførelse af skakter og andre ventilationsåbninger i sektoren Sorriba fastslår Retten, at Kommissionen i punkt 4.2 i beslutningen om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure vedrørende støtten til dækning af ekstraordinære udgifter for 2001 bemærkede, at »omkostningerne til sikkerhedsarbejde inde i minen ikke svarede til […] omstruktureringen 1998-2001, når der tages hensyn til, at dette arbejde [omfattede] ventilationsskakter, der var nødvendige for brydningen af yderligere forekomster i sektoren Sorriba«.

134 Kommissionen har endvidere i denne beslutnings punkt 5 vedrørende begæringen om oplysninger anmodet om, at de uafhængige minesagkyndiges rapport skal redegøre for, om formålet med udvindingsarbejdet i 2001, som skulle sikre de tilstødende sektorer og ændringen af ventilationen, bestod i at garantere sikkerheden i de lukkede brud eller i nødvendigt arbejde med henblik på udvinding af nye forekomster.

135 Det skal således fastslås, at Kommissionen har udtrykt tvivl om, hvorvidt støtten til dækning af udgifter til udførelsen af skakter og andre ventilationsåbninger i sektoren Sorriba er forenelig med artikel 5 i beslutning nr. 3632/93. Sagsøgeren havde derfor lejlighed til at fremlægge sine bemærkninger under den administrative procedure.

136 Eftersom ingen af de argumenter, sagsøgeren har påberåbt sig til støtte for det tredje anbringendes andet led, kan tages til følge, kan dette anbringende ikke tages til følge.

137 Under disse omstændigheder må det tredje anbringende forkastes som ugrundet i det hele.

Det fjerde anbringende: et åbenbart urigtigt skøn

138 Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen har anlagt åbenbart urigtige skøn ved at erklære syv støttebeløb uforenelige med fællemarkedet. Nedenfor vil Retten gennemgå de af sagsøgeren fremførte anbringender i forhold til hvert af disse støttebeløb.

Beløbet 295 409,47 EUR (49 152 000 ESP) til bygningen af 1 030 m minegange i undersektoren La Prohida

— Den anfægtede beslutning

139 I betragtning 75 til den anfægtede beslutning har Kommissionen bl.a. vurderet, at omkostningerne til bygningen af de 1 030 m minegange, der var nødvendige for at kunne bryde de 170 000 tons kul i lukkede brud, i virksomhedens regnskaber var bogført som en driftsomkostning. Da 40% af omkostningen hertil blev dækket af statsstøtte, fandt Kommissionen, for at undgå kumulering af støtte, at allerhøjst 60% af omkostningerne til gennemførelse af disse 1 030 m minegange kunne begrundes, dvs. 443 114,21 EUR (73 728 000 ESP). Kommissionen har således fundet, at det resterende beløb, der udgør 295 409,47 EUR (49 152 000 ESP), ikke er foreneligt med fællesmarkedet.

— Parternes argumenter

140 Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionens vurdering er uberettiget i betragtning af det endelige ophør af enhver brydning i undersektoren La Prohida og under hensyn til, at institutionen fandt, at støtte til omkostninger med tilknytning til den endelige lukning af i alt 3 070 m minegange og andre områder i undersektoren La Prohida var forenelig med fællesmarkedet.

141 Selv om Kommissionen har fundet, at ansættelsen af omkostningerne til gennemførelse af disse 1 030 m minegange er overdreven, har den ikke fremsat noget andet kriterium, der til sammenligning giver mulighed for at fastsætte, hvor stor denne omkostning bør være i henhold til markedsbetingelserne.

142 Sagsøgeren har bestridt, at en betydelig del af de 1 030 m lukkede minegange er blevet påvirket af kuludvindingen, og har anført, at Kommissionen hverken har angivet præcist, hvilken del af minegangene der er blevet anvendt til den påståede brydning af kulreserverne, eller hvor lang tid denne anvendelse varede. Sagsøgeren har understreget, at den nævnte minegang før sin lukning var blottet for enhver praktisk nytteværdi, idet den udelukkende var udgravet med henblik på at få adgang til 170 000 tons kul, hvoraf udvindingen var opgivet, hvorfor værdifastsættelsen af denne minegang blev foretaget ud fra omkostningerne ved den oprettelse.

143 Som svar på Kommissionens argumenter om, at 40% af omkostningerne, der var forbundet med den endelige lukning af 1 030 m minegange i undersektoren La Prohida, var dækket af driftsstøtte, har sagsøgeren gjort gældende, at driftsstøtte og støtte til dækning af ekstraordinære udgifter har forskellige formål og derfor skal holdes ude fra hinanden. Den omstændighed, at disse omkostninger er blevet bogført som driftsomkostninger i årsregnskaberne, er ikke til hinder for, at de behandles som ekstraordinære udgifter, eftersom disse omkostninger ikke skyldes den løbende produktion, men minelukning.

144 Kommissionen har bestridt, at sagsøgerens argumenter er holdbare.

— Rettens bemærkninger

145 Det skal bemærkes, at sagsøgeren i sine processkrifter udtrykkeligt har erkendt, at udgifterne til oprettelse af 1 030 m minegange fremgår som driftsomkostninger i virksomhedens regnskaber. Sagsøgeren har heller ikke bestridt, jf. betragtning 75 til den anfægtede beslutning, at disse omkostninger delvist er blevet dækket af driftsstøtten i henhold til artikel 3 i beslutning nr. 3632/93. For så vidt som sagsøgeren

under retsmødet havde gjort gældende, at Kommissionen ikke tilstrækkeligt præcist har godtgjort størrelsen af de omkostninger, der er blevet dækket ved driftsstøtte, skal det fastslås, at sagsøgeren ikke har fremlagt forhold, der kan bevise, at institutionen har begået en fejl.

146 Under disse omstændigheder kan det ikke lægges til grund, at Kommissionen har anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved at finde, at støtten til dækning af ekstraordinære udgifter kun var forenelig for omkring 60% af de vurderede omkostninger. Støtte til lukning for 100% af udgifterne skaber nemlig, som Kommissionen med rette har gjort gældende, en kumulering af støtte op til 140%, hvilket er åbenbart uforeneligt med fællesmarkedet.

147 Det må dernæst fastslås, at sagsøgeren ikke med rette kan hævde, at Kommissionen med urette har fundet, at omkostningerne til oprettelse af disse minegange var overdreven, da det pågældende støttebeløb er blevet fundet uforeneligt, eftersom omkostningerne til oprettelse af de 1 030 m minegange er blevet bogført som produktionsomkostninger.

148 Endelig kan sagsøgeren heller ikke gøre indsigelser mod, at Kommissionen har anerkendt, at støtten til dækning af ekstraordinære udgifter vedrørende den endelige lukning af i alt 3 070 m minegange andre steder i undersektoren La Prohida var forenelig. Kommissionen har nemlig tilladt denne støtte under hensyn til, at omkostningerne i denne forbindelse i virksomhedens regnskaber fremgik som anlægsaktiver.

149 Dette anbringende skal derfor forkastes som ugrundet.

Beløbet 513 757,49 EUR (85 482 054 ESP) vedrørende transport af 1 005 080 m^3 jord i sektoren Buseiro

— Den anfægtede beslutning

150 Kommissionen har i betragtning 81 til den anfægtede beslutning bemærket, at beløbet 1 902 805,52 EUR (316 600 200 ESP) til borttransport af 1 005 080 m^3 jord var bogført som driftsomkostninger i virksomhedens regnskab. Kommissionen har bemærket, at virksomheden har modtaget støtte, der udgør 27% af produktionsomkostningerne til dækning af driftstab. Som følge heraf kunne 27% af de 1 902 805,52 EUR (316 600 200 ESP), svarende til transportomkostningerne godtgjort af virksomheden, dvs. 513 757,49 EUR, ikke dækkes af en støtte til lukning, eftersom de allerede var blevet dækket af støtte til dækning af driftstab ved brydning i åbent brud.

— Parternes argumenter

151 Sagsøgeren har gjort gældende, at det eneste, Kommissionen har anført, er, at den yderligere mængde af jord, der er blevet transporteret, var ansat for højt, uden at den imidlertid har fremsat oplysninger, der kan give mulighed for at afgøre, hvilken mængde der kunne anses for rimelig. Sagsøgeren har i denne forbindelse bestridt, at Kommissionens argument om, at der var et højt slaggeniveau i det lukkede kulbrud, skulle være relevant, eftersom mængden af jord, som skulle flyttes med henblik på at få adgang til stedet 545 m under havets overflade, hvor disse forekomster befandt sig, uanset andelen af slagger i de opgivne reserver på 585 000 tons, ikke havde ændret sig.

152 Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at omkostningerne til transport af yderligere 1 005 080 m^3 jord, dvs. 315 ESP pr. m^3, var i overensstemmelse med markedsbetingelserne på udførelsestidspunktet, således som det blev bekræftet i de uafhængige minesagkyndiges rapport. Sagsøgeren har tilføjet, at denne pris er lavere end den omkostning, sagsøgeren havde til arbejdet med modernisering, iværksættelse, læsning og borttransport af jord i 1995 og 1996, som gennemsnitligt beløb sig til 352,60 ESP pr. m^3.

153 Sagsøgeren har som svar på Kommissionens argumenter om, at 27% af omkostningerne til transport af jord i sektoren Buseiro var blevet dækket af driftsstøtte, gjort gældende, at driftsstøtte og støtte til dækning af ekstraordinære udgifter har forskellige formål og derfor skal holdes ude fra hinanden. Den omstændighed, at disse omkostninger er blevet bogført som driftsomkostninger i årsregnskaberne, er ikke til hinder for, at de behandles som ekstraordinære udgifter, eftersom disse omkostninger ikke skyldes den løbende produktion, men minelukning.

154 Kommissionen har bestridt, at sagsøgerens argumenter er holdbare.

— Rettens bemærkninger

155 Det skal bemærkes, at sagsøgeren i sine processkrifter udtrykkeligt har anerkendt, at omkostningerne til transport af 1 005 080 m^3 jord fremgår som driftsomkostninger af virksomhedens regnskaber, således som det endvidere er angivet i de minesagkyndiges rapport. Sagsøgeren har heller ikke bestridt den omstændighed nævnt i betragtning 81 til den anfægtede beslutning, at ca. 27% af disse omkostninger er blevet dækket af driftsstøtten. Som Retten har udtalt i præmis 145 ovenfor, skal det fastslås, at sagsøgeren, for så vidt som denne under retsmødet havde gjort gældende, at Kommissionen ikke tilstrækkeligt præcist har godtgjort størrelsen af de

omkostninger, der er blevet dækket ved driftsstøtte, ikke har fremlagt forhold, der kan bevise, at institutionen har begået en fejl.

156 Under disse omstændigheder er der ikke grundlag for at finde, at Kommissionen har anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved at finde, at støtten til dækning af ekstraordinære udgifter kun var forenelig for omkring 73% af de samlede omkostninger til den pågældende borttransport af 1 005 080 m^3 jord. Støtte til lukning med 100% af udgifterne ville nemlig, som Kommissionen med rette har gjort gældende, bevirke en kumulering af støtte, som beløber sig til 127%, hvilket er åbenbart uforeneligt med fællesmarkedet.

157 Det skal endvidere fastslås, at sagsøgerens argumenter mod Kommissionens betragtninger, som er fremsat for fuldstændighedens skyld vedrørende overvurderingen af den transporterede jord og omkostningerne herved, er uden betydning, eftersom årsagen til, at beløbet 513 757,49 EUR i den anfægtede beslutning blev fundet uforeneligt med fællesmarkedet, skyldes, at omkostningerne til transporten af jorden er blevet bogført i virksomhedens regnskaber som produktionsomkostninger.

158 Dette anbringende skal derfor forkastes som ugrundet.

Beløbet 547 066,46 EUR (91 024 200 ESP) svarende til det beløb, der er stillet sikkerhed for hos regeringen i Asturien som garanti for genetablering af jordarealer

— Den anfægtede beslutning

159 Kommissionen har i betragtning 85 til den anfægtede beslutning bemærket, at udgiften på 547 066,46 EUR (91 024 200 ESP), svarende til det beløb, der er stillet sikkerhed for hos regeringen i Asturien som garanti for genetablering af jordarealer

efter ophøret af brydning i åbent brud, indgår som en del af produktionsomkostningerne til brydning af kul i den vestlige del af sektoren Buseiro. Kommissionen har vurderet, at »[r]etableringen af jordarealer [var] den sidste fase i produktionscyklussen ved brydning i åbent brud, og [at] omkostningerne til denne retablering [indgik] som en faktor blandt andre faktorer i de samlede omkostninger ved brydning af kul«. Kommissionen har understreget, at sagsøgeren »[ikke kunne] dokumentere, at slaggedepotet [gav] ekstra omkostninger til retablering«, men at sagsøgeren derimod dokumenterede disse udgifter »med henvisning til virksomhedens forpligtelse i henhold til kongeligt spansk dekret nr. 1116/1984 af 9. maj 1984 og bekendtgørelse i henhold hertil fra det spanske industri- og energiministerium af 13. juni 1984, som fastslår, at de implicerede områder [skulle] retableres, når brydningen [var] afsluttet«. Kommissionen har bemærket, at »[v]irksomheden [havde modtaget] statsstøtte til dækning af alle tab i forbindelse med brydningen, herunder også retableringen, i åbent brud i Buseiro[, og at den] nye støtte i givet fald [skulle] tilføjes til den støtte, der er modtaget til dækning af driftsudgifter«. Kommissionen fandt herefter, at støtten på 547 066,46 EUR (91 024 200 ESP) ikke kunne godkendes.

— Parternes argumenter

160 Sagsøgeren har anført, at det kongelige dekret nr. 1116/1984 af 9. maj 1984 og bekendtgørelse i henhold hertil fra det spanske industri- og energiministerium af 13. juni 1984 pålægger mineselskaber at genskabe arealerne omkring tidligere brydninger af kul i åbent brud.

161 Sagsøgeren har genetableret 77 ha arealer i brydningen i åbent brud i Buseiro. En del af dette areal, nærmere bestemt 24,87 ha, svarede til overfladen af et slaggedepot i den østlige del af forekomsten i Buseiro, som var blevet lukket som følge af det nye højdeniveau. Sagsøgeren har anført, at selskabet i overensstemmelse med sine lovbestemte forpligtelser har stillet sikkerhed for i alt 1 693 504,15 EUR (281 775 381 ESP) som garanti for retableringen af arealerne, og at omkostning til retableringsarbejdet

af de 24,87 ha slagger vurderet i forhold til den hertil stillede sikkerhed dermed ville beløbe sig til 547 066,46 EUR (91 024 200 ESP).

162 Sagsøgeren har gjort gældende, at lukningen og genetableringen af arealerne skyldtes den modernisering, rationalisering og strukturomlægning, som sagsøgeren havde iværksat for at modtage støtte til dækning af ekstraordinære udgifter i henhold til artikel 5 i beslutning nr. 3632/93, og ikke ophøret i kulproduktionen i området Buseiro. Sagsøgeren har bemærket, at det ikke er logisk, at Kommissionen har fundet, at omkostningerne til lukningen af slaggedepotet er berettigede, og at omkostningerne til genetableringen ikke er berettigede, når sidstnævnte er direkte forbundet med lukningen af slaggedepotet.

163 Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionens argumentation medfører, at ingen omkostning til udførelse af en lovbestemt forpligtelse kan betegnes som en ekstraordinær udgift i henhold til artikel 5 i beslutning nr. 3632/93, hvilket ville betyde, at afsnit I, litra e), i bilaget til nævnte beslutning, hvori resterende skattemæssige, juridiske eller administrative forpligtelser betegnes som ekstraordinære udgifter, ville være uden praktisk anvendelse.

164 Sagsøgeren har som svar på skriftlige spørgsmål fra Retten anført, at den anfægtede beslutning indeholder en fejl, for så vidt som det heri er angivet, at det pågældende 24,87 ha slaggedepot befandt sig i den vestlige del af sektoren Buseiro, skønt det i virkeligheden lå i den østlige del af denne sektor. Sagsøgeren har endvidere understreget, at disse arealer ikke var nødvendige for udvindingen i den vestlige del af sektoren Buseiro, og at de ikke var blevet anvendt i denne forbindelse. Sagsøgeren har imidlertid under retsmødet ændret sin udtalelse herom og angivet, at de pågældende arealer var blevet brugt til at opbevare overskydende jord fra kuludvindingen i den vestlige del af sektoren Buseiro.

165 Kommissionen har bestridt, at sagsøgerens argumenter er holdbare.

— Rettens bemærkninger

166 Retten bemærker, at sagsøgeren udelukkende har gjort gældende, at lukningen og genetableringen af arealerne skyldtes den omstrukturering, man havde forpligtet sig til for at modtage støtte i henhold til artikel 5 i beslutning nr. 3632/93.

167 For så vidt som omkostningerne til genetablering af arealerne i henhold til kongeligt dekret nr. 1116/1984 af 9. maj 1984, og således som det står fast mellem parterne, under alle omstændigheder skal bæres af virksomhederne ved ophøret af produktionen, har disse omkostninger ikke forbindelse med minevirksomheden. Kommissionen kunne derfor uden at anlægge et åbenbart urigtigt skøn finde, at disse omkostninger normalt er omfattet af produktionsomkostningerne.

168 I betragtning af, at sagsøgeren modtog støtte til dækning af driftsstab, kunne Kommissionen lægge til grund, at disse omkostninger allerede var dækket af driftsstøtten, og at støtte til dækning af ekstraordinære udgifter ville komme oven i støtten til dækning af driftsstab.

169 Det skal under disse omstændigheder fastslås, at det ikke følger af sagsøgerens argumenter, at selskabet under den administrative sagsbehandling har forelagt Kommissionen oplysninger, der kan dokumentere, at nogle af omkostningerne til genetablering af området efter det pågældende 24,87 ha store slaggedepot efter lukningen af en del af forekomsterne i sektoren Buseiro ikke var blevet dækket af indtægterne fra udvindingen.

170 Under disse omstændigheder finder Retten, at Kommissionen ikke har anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved at finde, at støtten på 547 066,46 EUR (91 024 200 ESP) var uforenelig med fællesmarkedet.

171 Hvad angår sagsøgerens argument om, at omkostningerne til genetablering af arealer var omfattet af støtte til dækning af ekstraordinære udgifter, eftersom de andre omkostninger i forbindelse med lukningen af slaggedepotet blev godkendt, skal det blot bemærkes, at omkostningerne til genetablering består af omkostninger, som sagsøgeren under alle omstændigheder skulle bære ved afslutningen af produktionen. Kommissionen kunne således uden inkonsekvens finde, at andre omkostninger til lukningen af slaggedepotet kunne dækkes af støtte til omstrukturering, eftersom sagsøgeren ikke skulle have båret disse omkostninger, hvis selskabet ikke havde nedsat sin produktionsaktivitet, hvorimod omkostninger til genetablering af arealet på 24,87 ha normalt burde høre under driftsomkostninger, idet sagsøgeren som bemærket i præmis 167 ovenfor under alle omstændigheder skulle bære disse omkostninger ved produktionens ophør.

172 Sagsøgeren har endvidere med urette gjort gældende, at Kommissionens argumentation medfører, at afsnit I, litra e), i bilaget til beslutning nr. 3632/93 bliver uden praktisk virkning. Kommissionens argumentation er nemlig baseret på, at sagsøgeren før eller siden under alle omstændigheder skulle bære omkostningerne til genetablering af arealerne, eftersom dette arbejde hørte under den sidste fase i produktionscyklussen. Afsnit I, litra e), i bilaget til beslutning nr. 3632/93 giver imidlertid mulighed for at dække udgifter, som følger af skattemæssige, juridiske eller administrative bestemmelser, og som virksomheden aldrig skulle have båret, hvis der ikke var foretaget foranstaltninger til omstrukturering.

173 Dette anbringende skal derfor forkastes som ugrundet.

Beløbet 372 176,75 EUR (61 925 000 ESP), svarende til værdien af købte arealer, som grænser op til den vestlige del af sektoren Buseiro, og som er opgivet efter ændring af højdeniveauet

— Den anfægtede beslutning

174 Kommissionen har i betragtning 86 til den anfægtede beslutning anført følgende:

»De jordarealer, virksomheden har erhvervet med henblik på brydning i åbent brud, er bogført under virksomhedens anlægsaktiver, men der er tale om aktiver, som afskrives. Kommissionen kan ikke godkende støtten på 372 176,75 EUR (61 925 000 ESP), svarende til værdien af købte jordarealer, idet der ikke er tale om tabte aktiver, og fordi støtten ikke reguleres i henhold til nogen af punkterne i bilaget til Rådets forordning (EF) nr. 1407/2002.«

— Parternes argumenter

175 Sagsøgeren har gjort gældende, at købet af de pågældende arealer var nødvendig for at kunne udgrave og tilpasse terrænet for at kunne udnytte forekomsterne i overensstemmelse med det oprindelige projekt. Dette arbejde var efter ændringen af højdeniveauet i den vestlige del af området ikke længere interessant. Sagsøgeren har nærmere angivet, at prisforskellen mellem de købte arealer må tilskrives en pris over markedsværdien, som sælger havde kunnet gennemtvinge, som følge af at det hastede med at udvide arealet.

176 Sagsøgeren har gjort gældende, at disse arealer hverken udgør tabte aktiver eller aktiver, hvis værdi forringes. Det er sagsøgerens opfattelse, at de pågældende omkostninger kan betegnes som ekstraordinære forringelser i henhold til afsnit I, litra k), i bilaget til beslutning nr. 3632/93.

177 Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at Kommissionen er inkonsekvent, eftersom den fandt, at støtten til dækning af restværdien af undersektoren La Prohida, svarende til 2 053 495,41 EUR (341 672 888 ESP), var berettiget, hvorved den medtog omkostningerne til køb af de arealer, der blev opgivet efter lukningen af undersektoren, svarende til 10 436 000 ESP.

178 Kommissionen har bestridt, at sagsøgerens argumenter er holdbare.

— Rettens bemærkninger

179 I henhold til afsnit I, litra k), i bilaget til beslutning nr. 3632/93 kan støtten efter beslutningens artikel 5 dække omkostninger i forbindelse med »ekstraordinære forringelser af aktiver, i det omfang de skyldes strukturomlægning af industrien (uden hensyn til nyvurderinger efter den 1.1.1986, der overstiger inflationstakten)«.

180 I denne sag er det tilstrækkeligt, at sagsøgeren i sine processkrifter har anerkendt, at værdien af de pågældende arealer ikke er blevet forringet efter ophøret af deres virksomhed. Sagsøgeren kan således ikke med føje gøre gældende, at disse omkostninger kan høre under den kategori, der er omfattet af afsnit I, litra k), i bilaget til beslutning nr. 3632/93.

181 Følgelig kan det ikke lægges til grund, at Kommissionen har foretaget et åbenbart urigtigt skøn ved at finde, at de pågældende omkostninger ikke kunne dækkes af støtte til omstrukturering.

182 Sagsøgeren har imidlertid gjort gældende, at Kommissionens praksis er usammenhængende og selvmodsigende, idet den har accepteret, at støtten til dækning af restværdien af undersektoren La Prohida ligeledes dækker omkostningen til køb af forladte jordarealer. Det skal dog bemærkes, at dette ikke ændrer på ovenstående konstatering af, at Kommissionen ikke har anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved at finde, at købsværdien af de jordarealer, som virksomheden købte med henblik på brydning i åbent brud, ikke svarer til en ekstraordinær forringelse i henhold til afsnit I, litra k), i bilaget til beslutning nr. 3632/93, eftersom det står fast, at disse arealer ikke udgjorde aktiver, der tabte i værdi.

183 Det skal endvidere bemærkes, at en godkendelse af, at omkostninger til arealer, hvis værdi ikke er forringet, kan dækkes af støtten til dækning af ekstraordinære udgifter i henhold til afsnit I, litra k), i bilaget til beslutning nr. 3632/93 eller en tilsvarende bestemmelse i forordning nr. 1407/2002, for så vidt som Kommissionen har godkendt dette, ikke medfører, at den anfægtede beslutning er behæftet med et åbenbart urigtigt skøn desangående. Der er heller ikke grundlag for at vurdere, at Kommissionen har anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved at godkende, at omkostningerne til køb af arealer, hvis værdi ikke er forringet, og som blev opgivet efter lukningen af undersektoren La Prohida, kan dækkes af støtte til dækning af ekstraordinære udgifter. Det skal i denne forbindelse blot bemærkes, at sagsøgeren i medfør af legalitetsprincippet ikke til egen fordel kan påberåbe sig en ulovlighed, der er begået som led i vurderingen af, om andre støttebeløb er i overensstemmelse med fællesmarkedet (jf. i denne retning Rettens dom af 14.5.1998, sag T-327/94, SCA Holding mod Kommissionen, Sml. II, s. 1373, præmis 160).

184 Under disse omstændigheder må dette anbringende forkastes som ugrundet.

Beløbet 1 403 316,30 EUR (233 492 186 ESP) vedrørende omkostninger afholdt efter tilbagebetalingen af tilskud tildelt inden for rammerne af SPKH-planerne

— Den anfægtede beslutning

185 Hvad angår beløbet 1 403 316,30 EUR (233 492 186 ESP) vedrørende tilskud med tilbagebetalingspligt modtaget af sagsøgeren inden for rammerne af programmet »Plan Estratégico de Acción Competitiva« (Strategisk plan for konkurrencebaseret handling, »SPKH«), som skulle fremme kulproduktionen på rentable økonomiske vilkår og fremme produktiviteten, har Kommissionen har i betragtning 87 til den anfægtede beslutning bemærket, at disse lån blev »udbetalt i perioden 1990-1993, mens projekterne blev gennemført«, og at det fulgte af bilag III til aftalen indgået med det spanske industri- og energiministerium, at det tilbagebetalingspligtige lån på 313 500 000 ESP primært skulle gå til indførelse af det nye system for brydning ved hjælp af »soutirage«. Det er Kommissionens opfattelse, at »[b]ilag III til SPKH-planen samtidig [omtalte] »klare indikationer på ekstraordinært gode forhold for brydning i åbent brud, hvilket vil[le] øge det forventede afkast for anlægget som helhed« [og en] årlig produktionsmålsætning på 240 000 tons [, som] blev […] overgået«.

186 Kommissionen har fastslået, at tilbagebetalingen af 233 492 186 ESP (1 403 316 EUR) i 1999 og 2000 svarede til en tilbagebetaling af lån udbetalt mellem 1990-1993 og ikke havde nogen forbindelse til planen om indskrænkning af virksomhedens aktiviteter, som blev meddelt Kommissionen for perioden 1998-2001. Kommissionen har ligeledes angivet, at det fulgte af skrivelsen fra det spanske industri- og energiministerium, der er registreret den 22. december 1997 samt af andre dokumenter tilsendt Kommissionen, at sagsøgerens tilbagebetalinger i 1999 og 2000 klart oversteg,

hvad der var foreskrevet i den oprindelige plan, som følge af forsinkede betalinger. Kommissionen har bemærket, at det tilbagebetalingspligtige lån på 313 500 000 ESP var ledsaget af et tilskud på 209 000 000 ESP og 23 000 000 ESP til investeringsvirksomhed og til teknologisk udvikling.

187 Kommissionen har bemærket, at sagsøgeren hvert år modtog støtte til dækning af omkring 40% af de underjordiske driftsomkostninger samt af 27% af driftsomkostningerne til brydning i åbent brud. Endvidere skulle den samlede restværdi af anlægsaktiverne i undersektoren La Prohida og en betydelig del af sektoren Buseiro godkendes ved den anfægtede beslutning. Kommissionen har således fundet, at støtten på 233 492 186 ESP (181 292 186 ESP for 1998 og 52 200 000 ESP for 2000), svarende til tilbagebetalingen af de tilskud, som var udbetalt inden for rammerne af SPKH-planerne, og som kunne omfatte investeringer i minerne i undersektoren La Prohida, havde medført en kumulering af støtte, der var uforenelig med fællesmarkedet.

— Parternes argumenter

188 Sagsøgeren har gjort gældende, at selskabet bl.a. har modtaget 313 500 000 ESP som tilbagebetalingspligtig støtte, som i henhold til aftalen indgået den 30. december 1989 med det spanske industri- og energiministerium skulle gå til de anlæg og aktiver, der skulle anvendes til at øge mineproduktionen. Tidsplanen for tilbagebetalingen af dette beløb dækkede perioden 1994-2000. I løbet af 1999 og 2000 tilbagebetalte sagsøgeren 233 492 186 ESP.

189 Sagsøgeren har gjort gældende, at selskabet måtte tilbagebetale dette beløb, som oprindeligt skulle bruges til at øge dets produktionskapacitet, samtidig med at det i

løbet af 1998 og 2000 iværksatte en progressiv nedsættelse af produktionskapaciteten i forekomsterne i Buseiro og La Prohida. Sagsøgeren har således ikke kunnet foretage tilbagebetalingen af ovennævnte beløb ved at øge sin udvindingsevne.

190 Kommissionen har bestridt, at sagsøgerens argumenter er holdbare.

— Rettens bemærkninger

191 Det skal bemærkes, at sagsøgeren ikke har bestridt, at en godkendelse af støtten til omstrukturering ville medføre en uforenelig kumulering af støtte, eftersom virksomheden modtog støtte til dækning af ca. 40% af de underjordiske driftsomkostninger og af 27% af driftsomkostningerne til brydning i åbent brud, samt at den anfægtede beslutning godkendte støtten til dækning af den samlede restværdi af anlægsaktiverne i undersektoren La Prohida og i en betydelig del af sektoren Buseiro. Sagsøgeren har heller ikke bestridt, at de tilbagebetalinger, som selskabet foretog i 1999 og 2000, som følge af de forsinkede betalinger klart oversteg, hvad der var foreskrevet i den oprindelige plan.

192 Retten fastslår endvidere, at sagsøgeren ikke har dokumenteret, at virksomheden under den administrative sagsbehandling har givet Kommissionen præcise oplysninger, der kunne give denne mulighed for om nødvendigt at fastsætte den del af lånet, som er tildelt inden for rammerne af SPKH-planerne, som ikke allerede er tilbagebetalt ved den forøgelse af udvindingskapaciteten, der skete inden vedtagelsen af foranstaltningerne til omstrukturering, og som heller ikke var omfattet af den restværdi af mineinstallationerne, der er dækket af støtten til dækning af ekstraordinære udgifter.

193 Under ovenstående betragtninger finder Retten, at Kommissionen ikke har anlagt et åbenbart urigtigt skøn i betragtning 87 til den anfægtede beslutning ved at afvise at godkende beløbet 1 403 316,30 EUR (233 492 186 ESP) vedrørende omkostninger afholdt efter tilbagebetalingen af støtte tildelt inden for rammerne af SPKH-planerne.

194 Dette anbringende skal derfor forkastes som ugrundet.

Beløbet 602 146,29 EUR (100 188 713 ESP) vedrørende udførelse af skakter og andre ventilationsåbninger i sektoren Sorriba

— Den anfægtede beslutning

195 Kommissionen har i betragtning 83 og 105 til den anfægtede beslutning bemærket, at støtten på 602 146,29 EUR (100 188 713 ESP), som skal gå til udførelse af skakter og andre arbejder til sikring af ventilation i sektoren Tres Hermanos, svarede til en investering i nødvendig mineinfrastruktur. Kommissionen har fundet, at udgifterne til nye investeringer ikke kunne opfattes som gamle forpligtelser efter forordning nr. 1407/2002 eller efter beslutning nr. 3632/93. Kommissionen har endvidere bemærket, at det fremgår af Kongeriget Spaniens anmeldelse af 19. december 2002, at man inden for rammerne af planen for 2003-2007 om strukturomlægning af kulindustrien ikke havde til hensigt at yde støtte på den måde, som det fremgår af artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1407/2002. Det er Kommissionens opfattelse, at en sådan investeringsstøtte desuden ville være uforenelig med den støtte til dækning af driftstab i sektoren Sorriba, som Kongeriget Spanien yder sagsøgeren. Denne støtte er nemlig ikke i overensstemmelse med afsnit I, litra l), i bilaget til beslutning

nr. 3632/93, eftersom den pågældende investering vedrører brydning af reserveforekomster i undersektoren Tres Hermanos. Støtten er heller ikke i overensstemmelse med bilaget til forordning nr. 1407/2002. Det er Kommissionens opfattelse, at de nye investeringer derfor ikke kunne opfattes som gamle forpligtelser.

— Parternes argumenter

196 Sagsøgeren har anført, at den gradvise lukning af undersektoren La Prohida forudsatte, at det eksisterende ventilationssystem blev ændret og tilpasset den mine, som fortsat var i brug. Således blev der udført 463 m ventilationsskakter for i alt 581 825,70 EUR (96 807 659,90 ESP).

197 Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen har anlagt et åbenbart urigtigt skøn, idet den med urette har fundet, at ventilationsarbejdet var til gavn for brydningen i undersektoren Tres Hermanos. Sagsøgeren har understreget, at lukningen af undersektoren La Prohida skete gradvist, hvilket gjorde det nødvendigt i overensstemmelse med kravene i den spanske lovgivning at foretage en gradvis tilpasning af det indre ventilationssystem i de minegange, hvor der foreløbig stadig blev foretaget udvinding. For så vidt som ventilationsskakterne og de minegange, som disse skakter er tilknyttet, for tiden er lukket, kan tilpasningen af ventilationssystemet ikke opfattes som en ny investering.

198 Sagsøgeren har tilføjet, at der ud over ovennævnte oprettelse af ventilationsskakter og genåbningen af en tværgående minegang er blevet udført andet arbejde, der var nødvendigt for at genskabe ventilationen i minen og at forbinde det fjerde niveau i undersektoren Tres Hermanos med det første niveau i undersektoren La Prohida. Sagsøgeren har anført, at bygningen af disse ventilationsskakter var en følge af lukningen af undersektoren La Prohida, og at den ikke var foretaget, hvis denne undersektor ikke havde været endeligt lukket.

199 Sagsøgeren har under retsmødet præciseret, at ventilationssystemet i undersektoren Tres Hermanos fortsat virkede, og at det byggede på en ventilator, som befandt sig i undersektoren La Prohida, som senere var blevet endeligt lukket.

200 Kommissionen har bestridt, at sagsøgerens argumenter er holdbare.

— Rettens bemærkninger

201 Det følger af artikel 5 i beslutning nr. 3632/93, at støtte til dækning af ekstraordinære udgifter skal dække omkostninger, der skyldes modernisering, rationalisering eller strukturomlægning inden for kulindustrien, og som ikke har tilknytning til den løbende produktion.

202 Lukningen af undersektoren La Prohida nødvendiggjorde, som sagsøgeren selv har erkendt, at der blev udført visse arbejder for at sikre ventilationen i undersektoren Tres Hermanos, som stadig blev anvendt. Det pågældende ventilationsarbejde er således, såfremt det forudsættes, at arbejdet er forårsaget af lukningen af minen La Prohida, tilknyttet den løbende produktion i minen Tres Hermanos i henhold til artikel 5 i beslutning nr. 3632/93.

203 Selv om sagsøgeren har gjort gældende, at det pågældende arbejde var nødvendigt for at sikre ventilationen i undersektoren La Prohida i perioden forud for dennes lukning, finder Retten, at Kommissionen i betragtning af forbindelsen mellem investeringerne og den midlertidige karakter af ventilationen i undersektoren La Prohida i perioden, hvor denne gradvist blev lukket, uden at anlægge et åbenbart urigtigt skøn

kunne finde, at dette arbejde i virkeligheden tilsigtede en sikring af ventilationen i undersektoren Tres Hermanos, og at arbejdet dermed var tilknyttet den løbende produktion. Kommissionens vurdering i denne forbindelse støttes af, at det pågældende ventilationssystem som bekræftet af sagsøgeren under retsmødet fortsat virker og sikrer ventilationen i undersektoren Tres Hermanos.

204 Retten finder derfor, at Kommissionen i betragtning af de oplysninger, den havde til rådighed, ikke har anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved at afvise at godkende 602 146,29 EUR (100 188 713 ESP) vedrørende udførelse af skakter og andre ventilationsåbninger i sektoren Sorriba.

205 Under disse omstændigheder må dette anbringende forkastes som ugrundet.

Beløbet 601 012,10 EUR (100 000 000 ESP) til dækning af ekstraordinære udgifter i forbindelse med omstrukturering som følge af den fremtidige lukning af undersektoren La Prohida

— Den anfægtede beslutning

206 Kommissionen har i betragtning 84 og 106 i den anfægtede beslutning bemærket, at hensættelsen af et beløb på 601 012,10 EUR (100 000 000 ESP) til dækning af ekstraordinære udgifter til strukturomlægning i forbindelse med den fremtidige lukning af undersektoren La Prohida, den delvise lukning af sektoren Buseiro eller begge, ikke var medtaget i Kongeriget Spaniens anmeldelse af planlagte støtteforanstaltninger vedrørende 2001. Det er Kommissionens opfattelse, at dette beløb ikke kunne erklæres foreneligt, eftersom det var højere end det beløb (udbetalt som forskud), som Kongeriget Spanien havde anmeldt for dette år.

— Parternes argumenter

207 Sagsøgeren har først gjort gældende, at Kommissionen har anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved at finde, at den pågældende hensættelse ikke blot vedrørte undersektoren La Prohida, men ligeledes sektoren Buseiro. Det fremgår i denne forbindelse af de uafhængige minesagkyndiges rapport, at nævnte hensættelse udelukkende skulle dække de fremtidige udgifter til den underjordiske udvinding i undersektoren La Prohida.

208 Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at der i Kongeriget Spaniens anmeldelser af den støtte, som skulle dække ekstraordinære udgifter, ikke foretages en sondring mellem formålet med de forskellige udgiftsposter. Disse anmeldelser vedrørte de samlede støttebeløb til kulindustrien, hvilket bekræftes ved, at Kommissionens godkendelsesbeslutninger vedrørte de samlede beløb og ikke indeholdt en analyse af de enkelte omkostninger for hver af de virksomheder, som støtten skulle tildeles. Sagsøgeren har tilføjet, at medlemsstaterne i henhold til Kommissionens beslutning nr. 341/94/EKSF af 8. februar 1994 om gennemførelse af beslutning nr. 3632/93/EKSF (EFT L 49, s. 1) ikke blev pålagt at angive de præcise omkostninger, som støtten til dækning af ekstraordinære udgifter skulle dække, eftersom støtten i henhold til artikel 5 i beslutning nr. 3632/93 ikke skulle anmeldes efter et bestemt skema, jf. afsnit 3 i bilag 2 til beslutning nr. 341/94. Kommissionen kan således ikke gøre gældende, at de 601 012,10 EUR (100 000 000 ESP), som sagsøgeren hensatte med henblik på at dække fremtidige omkostninger til skader over jorden, ikke var indeholdt i anmeldelsen af den støtte, som Kongeriget Spanien forudså for 2001.

209 Endvidere blev støtten i 1998, 2000 og 2001 ikke kun tildelt sagsøgeren på grund af de udgifter, der reelt var afholdt, men ligeledes på grund af en prognose for de fremtidige udgifter.

210 Sagsøgeren har ligeledes gjort gældende, at den pågældende hensættelse blot var en forøgelse af det beløb, som sagsøgeren havde hensat i 2001. Det fremgår nemlig af sagsøgerens årsregnskab for 2001, at der var blevet hensat 70 000 000 ESP til dækning af de omkostninger, der fulgte af lukningen af aktiviteterne i undersektoren La Prohida. Dette beløb viste sig dog alligevel at være utilstrækkeligt til at dække disse omkostninger.

211 Kommissionen har gjort gældende, at hensættelsen ikke svarede til den anmeldte støtte, som rent faktisk var blevet udbetalt af Kongeriget Spanien. Der er tale om et forsøg fra sagsøgerens side på at få en del af en støtte, der er blevet misbrugt og fundet uforenelig, erklæret forenelig med fællesmarkedet ved at knytte støtten til fremtidige, ubestemte omkostninger, hvis overensstemmelse med de faktiske omkostninger til lukning Kommissionen ikke kan efterprøve. Som følge heraf kan ingen støtte hertil godkendes. Kommissionen har tilføjet, at den godkendte støtte i denne sag rigeligt dækker omkostningerne til lukning, uden at det er nødvendigt at foretage hensættelser for yderligere fremtidige omkostninger. Endvidere er sådanne omkostninger klart lavere end omkostningerne i andre medlemsstater.

— Rettens bemærkninger

212 Det skal først bemærkes, at sagsøgeren har bestridt, at beløbet 601 012,10 EUR (100 000 000 ESP) ikke var indeholdt i anmeldelsen af den støtte, som Kongeriget Spanien havde fastsat for 2001. Som følge heraf har sagsøgeren også bestridt, at dette beløb ikke var indeholdt i den støtte, der rent faktisk blev udbetalt i 2001 i afventning af Kommissionens beslutning.

213 Dernæst skal det bemærkes, at det fremgår af Kommissionens besvarelser af Rettens spørgsmål, at Kongeriget Spanien for 2001 anmeldte en støtte til fordel for sagsøgeren

på 393 971 600 ESP, dvs. 2 367 817 EUR. Som Kommissionen har bemærket, erklæres en støtte på 2 249 759,37 EUR (374 328 463 ESP) ved den anfægtede beslutnings artikel 2 forenelig med fællesmarkedet for i 2001 at dække de ekstraordinære udgifter ved lukning.

214 Følgelig ville Kommissionens godkendelse af beløbet 601 012,10 EUR (100 000 000 ESP) teoretisk set medføre, at den samlede støtte til dækning af ekstraordinære udgifter for 2001, som blev erklæret forenelig med fællesmarkedet, var højere end det beløb, som Kongeriget Spanien havde anmeldt, og højere end de 2 303 817 EUR (383 322 896 ESP), som sagsøgeren rent faktisk fik udbetalt.

215 Det skal imidlertid fastslås, at en del af beløbet 601 012,10 EUR (100 000 000 ESP), nemlig 54 057,63 EUR (8 994 433 ESP), fortsat er inden for det samlede beløb på 2 303 817 EUR (383 322 896 ESP), som sagsøgeren rent faktisk fik udbetalt.

216 Kommissionen har ikke fremlagt forhold, der kan give mulighed for at anse dette beløb på 54 057,63 EUR for ikke at være omfattet af den samlede støtte, som Kongeriget Spanien havde anmeldt til Kommissionen.

217 For så vidt som en del af den pågældende hensættelse på 601 012,10 EUR (100 000 000 ESP) kunne være dækket af den støtte, som virksomheden reelt fik udbetalt, påhvilede det Kommissionen at efterprøve, om dette beløb på 601 012,10 EUR (100 000 000 ESP) eller i hvert fald den relevante del heraf på 54 057,63 EUR (8 994 433 ESP) opfyldte de lovbestemte betingelser for at kunne tildeles som støtte til dækning af ekstraordinære udgifter.

218 Det skal imidlertid fastslås, at det ikke fremgår af den anfægtede beslutning, at Kommissionen har foretaget en sådan undersøgelse. Kommissionen har nemlig hverken undersøgt størrelsen af den pågældende hensættelse i forhold til artikel 5 i beslutning nr. 3632/93 eller til artikel 7 i forordning nr. 1407/2002. Som nævnt i præmis 206 ovenfor, har Kommissionen i betragtning 84 og 106 til den anfægtede beslutning blot fastslået, at beløbet 601 012,10 EUR (100 000 000 ESP) oversteg det anmeldte og det forudbetalte beløb.

219 Som følge heraf finder Retten, at Kommissionen har tilsidesat de gældende bestemmelser, idet den ikke har undersøgt, om i hvert fald beløbet på 54 057,63 EUR (8 994 433 ESP), der var indeholdt i den samlede hensættelse til dækning af ekstraordinære udgifter i forbindelse med omstrukturering som følge af den fremtidige lukning af undersektoren La Prohida på 601 012,10 EUR (100 000 000 ESP), kunne være omfattet af en støtte til dækning af ekstraordinære udgifter.

220 For så vidt som Kommissionen til sit forsvar desuden har gjort gældende, at den pågældende hensættelse er et forsøg fra sagsøgerens side på at få en del af en støtte, der er blevet misbrugt og fundet uforenelig, erklæret forenelig, skal det blot bemærkes, at dette argument ikke er underbygget. Eftersom denne omstændighed ikke fremgår af den anfægtede beslutnings begrundelse for, at Kommissionen afviste at erklære en støtte, der eventuelt skulle dække den pågældende hensættelse, forenelig med fællesmarkedet, kan den manglende begrundelse desangående heller ikke afhjælpes, mens sagen verserer (jf. i denne retning Domstolens dom af 26.11.1981, sag 195/80, Michel mod Parlamentet, Sml. s. 2861, præmis 22).

221 Dette anbringende skal derfor tages til følge.

222 Under ovenstående omstændigheder skal det fjerde anbringende tages til følge for så vidt angår beløbet 601 012,10 EUR (100 000 000 ESP), svarende til hensættelsen til dækning af ekstraordinære udgifter i forbindelse med omstrukturering som følge af den fremtidige lukning af undersektoren La Prohida inden for rammerne af beløbet 54 057,63 EUR (8 994 433 ESP). Dette klagepunkt og det fjerde anbringende i det hele kan ikke tages til følge.

Konklusion

223 Af ovenstående grunde skal den anfægtede beslutnings artikel 3, litra b), for så vidt som den omfatter beløbet på 54 057,63 EUR (8 994 433 ESP), samt dens artikel 4, stk. 1, litra b), annulleres. I øvrigt frifindes Kommissionen.

Sagens omkostninger

224 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 3, kan Retten fordele sagens omkostninger eller bestemme, at hver part skal bære sine egne omkostninger, hvis hver af parterne henholdsvis taber eller vinder på et eller flere punkter.

225 Retten finder, at sagsøgeren efter sagens omstændigheder, hvor selskabet har fået delvist medhold i sit søgsmål, bør bære fire femtedele af sine egne omkostninger og betale fire femtedele af de omkostninger, som er afholdt af Kommissionen, mens Kommissionen bør bære en femtedel af sine egne omkostninger og betale en femtedel af de omkostninger, som er afholdt af sagsøgeren.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Anden Udvidede Afdeling)

1) Artikel 3, litra b), for så vidt som den omfatter beløbet på 54 057,63 EUR (8 994 433 ESP), og artikel 4, stk. 1, litra b), i Kommissionens beslutning 2004/340/EF af 5. november 2003 om støtte til virksomheden González y Díez SA til dækning af ekstraordinære udgifter (støtte vedrørende 2001 og uberettiget anvendelse af støtten vedrørende 1998 og 2000) og om ændring af beslutning 2002/827 annulleres.

2) I øvrigt frifindes Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

3) Sagsøgeren bærer fire femtedele af sine egne omkostninger og betaler fire femtedele af Kommissionens omkostninger, mens Kommissionen bærer en

femtedel af sine egne omkostninger og betaler en femtedel af sagsøgerens omkostninger.

Pirrung Meij Forwood

Pelikánová Papasavvas

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 12. september 2007.

E. Coulon J. Pirrung

Justitssekretær Afdelingsformand

Indhold

Retsforskrifter ..... II - 3128

Sagens baggrund ..... II - 3134

Retsforhandlinger ..... II - 3139

Parternes påstande ..... II - 3140

Retlige bemærkninger ..... II - 3141

Det første anbringende: Kommissionen manglede beføjelse til at vedtage den anfægtede beslutnings artikel 1, 3 og 4 ..... II - 3141

Parternes argumenter ..... II - 3141

Rettens bemærkninger ..... II - 3146

Det andet anbringende: tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter i den procedure, der blev fulgt ved ophævelsen af artikel 1, 2 og 5 i beslutning 2002/827 og ved vedtagelsen af den anfægtede beslutning ..... II - 3153

Parternes argumenter ..... II - 3153

Rettens bemærkninger ..... II - 3156

— Formaliteten ..... II - 3156

— Realiteten ..... II - 3158

Det tredje anbringende: tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og af væsentlige formforskrifter ..... II - 3161

Parternes argumenter ..... II - 3161

Rettens bemærkninger ..... II - 3164

Det fjerde anbringende: et åbenbart urigtigt skøn ..... II - 3170

Beløbet 295 409,47 EUR (49 152 000 ESP) til bygningen af 1 030 m minegange i undersektoren La Prohida ..... II - 3171

— Den anfægtede beslutning ..... II - 3171

— Parternes argumenter ..... II - 3171

— Rettens bemærkninger ..... II - 3172

Beløbet 513 757,49 EUR (85 482 054 ESP) vedrørende transport af 1 005 080 m^3 jord i sektoren Buseiro ..... II - 3174

— Den anfægtede beslutning ..... II - 3174

— Parternes argumenter ..... II - 3174

— Rettens bemærkninger ..... II - 3175

Beløbet 547 066,46 EUR (91 024 200 ESP) svarende til det beløb, der er stillet sikkerhed for hos regeringen i Asturien som garanti for genetablering af jordarealer ..... II - 3176

— Den anfægtede beslutning ..... II - 3176

— Parternes argumenter ..... II - 3177

— Rettens bemærkninger ..... II - 3179

Beløbet 372 176,75 EUR (61 925 000 ESP), svarende til værdien af købte arealer, som grænser op til den vestlige del af sektoren Buseiro, og som er opgivet efter ændring af højdeniveauet ..... II - 3181

— Den anfægtede beslutning ..... II - 3181

— Parternes argumenter ..... II - 3181

— Rettens bemærkninger ..... II - 3182

Beløbet 1 403 316,30 EUR (233 492 186 ESP) vedrørende omkostninger afholdt efter tilbagebetalingen af tilskud tildelt inden for rammerne af SPKH-planerne II - 3184

— Den anfægtede beslutning ..... II - 3184

— Parternes argumenter ..... II - 3185

— Rettens bemærkninger ..... II - 3186

Beløbet 602 146,29 EUR (100 188 713 ESP) vedrørende udførelse af skakter og andre ventilationsåbninger i sektoren Sorriba ..... II - 3187

— Den anfægtede beslutning ..... II - 3187

— Parternes argumenter ..... II - 3188

— Rettens bemærkninger ..... II - 3189

Beløbet 601 012,10 EUR (100 000 000 ESP) til dækning af ekstraordinære udgifter i forbindelse med omstrukturering som følge af den fremtidige lukning af undersektoren La Prohida ..... II - 3190

— Den anfægtede beslutning ..... II - 3190

— Parternes argumenter ..... II - 3191

— Rettens bemærkninger ..... II - 3192

Konklusion ..... II - 3195

Sagens omkostninger ..... II - 3195